

PISMA "K. H." ZA C. W. LEADBEATERA

UZ KOMENTAR C. JINARAJADASE

1980

TEOZOFSKA IZDAVAČKA KUĆA

ADYAR, MADRAS, INDIJA

68, Great Russell Street, London, WC1B 3BU Engleska.

Post Box 270, Wheaton, Illinois 60187, U. S. A.

©Theosophical Publishing House, Adyar, 1941

Prvo izdanje 1941

Ponovno tiskano 1980

PISMA "K. H." ZA C.W.LEADBEATERA

21. studenog 1883. C. W. Leadbeater potpisao je svoju prijavnicu za pridruživanje Teozofskom društvu. 1. ožujka 1934. izašao je iz inkarnacije. Jedini interes njegova života tijekom pedeset i jedne godine bio je raditi za Društvo. On ima zasluge za veličanstvenu evidenciju služenja čovječanstvu kroz njegova predavanja o Teozofiji u mnogim zemljama i kroz svoje knjige o mnogim aspektima Drevne Mudrosti. Koja je to bila pokretačka snaga njegovog života koja ga je učinila čvrstim i vjernim do kraja?

Ta pokretačka snaga proizlazi iz činjenice da je pronašao svog Majstora u listopadu 1884. Jer tada je prihvaćen kao "chela" ili učenik Adepta koji je sebe zvao Koot Hoomi, a svoje komunikacije potpisivao sa dva inicijala KH. Kako je gospodin Leadbeater došao do primitka određenih pisama od Majstora KH, i kakve su bile njegove reakcije na njih, moramo ispitati, ako ga želimo razumjeti i njegovo životno djelo.

Prvo poglavlje u bilo kojoj biografiji C. W. Leadbeatera mora započeti ovim slučajem. Jer kada se shvati značaj tog slučaja i kada se ispravno procijeni njegov tadašnji postupak, onda možemo vidjeti zašto su mu se pružale prilike za prilikom i zašto tisuće u mnogim zemljama, muškarci i žene, mladići i djevojke, vide u njemu oca, brata i prijatelja, za vodstvo i inspiraciju.

Godine 1883. je g. Leadbeater bio svećenik Engleske crkve i obnašao je dužnost kustosa u župi Bramshott, Hampshire, Engleska. Dugi niz godina bio je duboko zainteresiran za spiritualizam, i to ne za inspirativna obraćanja duhova preko njihovih medija, već za pojave koje su izvodili ti duhovi, koji su objelodanili ne samo postojanje neslućenih moći u prirodi nego i vladanje njima od strane diskarniranih (bez tijela, op.prev.) entiteta. Pustit ću gospodina Leadbeatera da preuzme priču.

Mr. William Eglinton

Tijekom svojih istraživanja spiritualizma susreo sam većinu istaknutih medija tog vremena i vidio svaku od uobičajenih pojava o kojima se čita u knjigama na tu temu. Jedan medij s kojim sam imao puno posla bio je gosp. Eglinton. Iako sam čuo priče koje se pričaju protiv njega, moram svjedočiti da sam ga u svim svojim odnosima s njim smatrao najdirektnijim, razumnim i uljudnijim. Imao je razne takozvane kontrole. Jedna je bila crvena Indijanka koja se nazivala Daisy i glasno brbljala u svim prilikama, prikladnim ili neprikladnim. Drugi je bio visoki Arap, po imenu Abdallah, znatno viši od 180 cm, koji nikada ništa nije rekao, ali je proizveo izvanredne pojave i često pokazivao podvige pokazujući veliku snagu. Vidio sam da istovremeno podiže dva teška čovjeka, po jednog u svakoj ruci.

Treća kontrola koja se često pojavljivala bio je Ernest. On se relativno rijetko materijalizirao, ali je često govorio izravnim glasom i pisao karakterističnom i dobro obrazovanom rukom. Jednog dana u razgovoru s njim nešto je rečeno o Majstorima Mudrosti. Ernest je o Njima govorio s najdubljim poštovanjem i rekao je da ih je u raznim prilikama imao privilegiju vidjeti. Odmah sam se raspitao je li spreman predati bilo kakvu poruku ili pismo za Njih, i on je rekao da bi to rado učinio i da će ga dostaviti čim se pruži prilika, ali nije mogao točno reći kada će to biti.

Da se vratim na svoju priču, odmah sam privremeno prihvatio Ernestovu ponudu. Rekao sam da ću napisati pismo jednom od ovih Velikih Majstora i da ću mu ga povjeriti ako moj prijatelj i učitelj, gospodin Sinnett, odobri. Pri spominjanju ovog imena "duhovi" su bili jako uznemireni, Daisy je posebno bila jako ljuta i izjavila je da ni pod kojim okolnostima ne želi imati ništa s gospodinom Sinnettom. "Zašto nas on naziva sablastima!", rekla je s velikim ogorčenjem.

Međutim, uljudno sam se držao svoje tvrdnje da mi je sve što sam znao o Teozofiji došlo preko gospodina Sinnetta, te da se stoga ne osjećam opravdanim ići iza njegovih leđa na bilo koji način ili pokušavati pronaći neko drugo sredstvo komunikacije bez da se prethodno savjetujem s njim. Konačno, iako s vrlo slabom naklonjenošću, duhovi su pristali na to i seansa je odmah prekinuta. Kad je gospodin Eglinton izašao iz transa, pitao sam ga kako mogu poslati pismo Ernestu, a on je odmah rekao da će ga, ako mu predam pismo, staviti u određenu kutiju koja je visila na zidu, iz kojega bi ga Ernest uzeo kad bi poželio. Zatim sam poslao poruku gospodinu Sinnettu i pitao ga za mišljenje o svemu ovome. Odmah se žarko zainteresirao i savjetovao me da odmah prihvatim ponudu i vidim što će se dogoditi.

Pismo za Majstora

Potom sam otišao kući i napisao tri pisma. Prvo je bilo Majstoru KH, govoreći mu sa punim poštovanjem da mi je, otkako sam prvi put čuo za teozofiju, bila jedina želja da se podredim Njemu kao učenik. Rekao sam mu o mojim okolnostima u to vrijeme i pitao je li potrebno da sedam godina kušnje, za koje sam čuo, prođe u Indiji. Stavio sam ovo pismo u malu omotnicu i pažljivo ga zapečatio vlastitim pečatom.

Zatim sam ga priložio uz pismo za Ernesta u kojem sam ga podsjetio na njegovo obećanje i zamolio ga da mi uruči ovo pismo i da mi vrati odgovor ako ga ima. To drugo pismo sam zapečatio na isti način kao i prvo, a onda sam ga priložio uz kratku

bilješku Eglintonu, zamolivši ga da ga stavi u svoju kutiju i da me obavijesti ako primi o ovome kakvu obavijest. Zamolio sam prijatelja koji je odsjeo sa mnom da mikroskopom pregleda pečate oba pisma, kako bismo, ako ih ponovno vidimo, mogli znati je li netko oko njih petljao. Po povratku pošte primio sam poruku od gospodina Eglintona, u kojoj je stajalo da je uredno stavio poruku za Ernesta u svoju kutiju i da je već nestala, te da će mi, ako mu stigne bilo kakav odgovor, odmah to javiti. Nekoliko dana kasnije primio sam meni upućeno pismo pisano meni nepoznatom rukom, a kada sam ga otvorio, otkrio sam u njemu svoje pismo za Ernesta koje je bilo očito neotvoreno. Ime „Ernest“ na omotnici je bilo precrtano, a moje vlastito napisano ispod. Moj prijatelj i ja smo pregledali pečat mikroskopom i nismo uspjeli otkriti nikakve naznake da je itko mijenjao pismo, i oboje smo se složili da je bilo nemoguće da se otvori. Otvorivši ga, otkrio sam da je pismo koje sam napisao Majstoru nestalo. Sve što sam unutra našao je samo moje vlastito pismo Ernestu od nekoliko riječi dobro poznatog rukopisa ispisano na praznoj stranici, sa željom da moje pismo propisno preda Velikom Majstoru i da li bi mi ga Ernest rado donio, ako se u budućnosti ikada pokažem dostojnim da dobijem odgovor.

„Čekao sam nekoliko mjeseci, ali nikakav odgovor nije stizao, a kad god bih otišao na Eglintonove seanse i slučajno sreo Ernesta, uvijek sam ga pitao kada bih mogao očekivati svoj odgovor. On je uvijek govorio da je moje pismo uredno dostavljeno, ali da još ništa nije rečeno o odgovoru i da više ne može učiniti.“ (Kako mi je došla teozofija, str. 29-35)

Gore spomenuto pismo poslano je Majstoru K.H. 3. ožujka 1884. Dana 1. studenoga te godine, Gospođa Blavatsky trebala je sa gospodinom i gospođom A. J. Cooper-Oakley otploviti za Indiju. Dva dana prije, 30. listopada, gospodin Leadbeater došao je u London da se oprost od H. P. B. i prenoćio je kod gospodina i gospođe Sinnett. Te večeri ga je obavijestio "D.K." (Majstor Djual Khool), preko H. P. B., da je Majstor poslao odgovor na njegovo pismo od 3. ožujka, ali ništa nije rekao o njegovom sadržaju.

Ujutro 31. listopada, g. Leadbeater se vratio u Liphook (stanica župe Bramshott) vlakom u 11.35 sa stanice Waterloo. Kako je Liphook 75 km od Londona, stigao je u Bramshott za otprilike jedan sat. Tamo je pronašao pismo, čiju točnu reprodukciju dajem.

Ovo pismo pisano je plavom olovkom. Nije napisano rukom, već "precipitirano" (Precipitacija je postupak pretvaranja kemijske tvari u čvrstu tvar iz rastvora, pretvaranjem tvari u netopivi oblik ili super-zasićeni rastvor. Op.prev.), procesom koji zahtijeva korištenje okultnih moći. Majstor K.H. opisuje gospodinu A. P. Sinnettu u dva pisma ovaj proces na sljedeći način:

"Imajte na umu da ova moja pisma nisu napisana već impresionirana ili precipitirana, a zatim ispravljene greške. Jer, bez obzira da li svoje odgovore „precipitiram“, diktiram ili sam pišem, razlika u ušteđenom vremenu je vrlo mala. Moram dobro razmisliti, pažljivo fotografirati svaku riječ i rečenicu u svom mozgu prije nego što mogu biti ponovljene „precipitacijom“. Budući da fiksiranje na kemijski pripremljene površine slike, koje oblikuje kamera, zahtijevaju prethodni raspored unutar fokusa predmeta, koji će biti predstavljen. U suprotnom bi, kao što se često nalazi na lošim fotografijama,

noge sjedećeg tijela mogle izgledati neproporcionalne sa glavom i tako dalje. Tako da naše rečenice moramo posložiti u našim mislima i utisnuti svako slovo kako bi se pojavilo na papiru, prije nego što postane prikladno za čitanje. Za sada, to je sve što vam mogu reći. Kada znanost nauči više o misteriju litofila (ili litobibliona) i o tome kako se otisak listova izvorno stavlja na kamenje, tada ću moći bolje objasniti proces." (Mahatma pisma A. P. Sinnettu, str. 19.22.)

Postoji i drugi opis precipitacije u pismu H.P.B. gospodinu Sinnettu. Nakon što je spomenuo da će precipitirano slovo pregledano mikroskopom pokazati "nekoliko slojeva raznih tvari: crnog olova, praha i tinte itd.", H.P.B. opisuje kako je promatrala svog vlastitog Majstora, Majstora M., pri poslu precipitacije:

"Često sam vidjela M. kako sjedi s knjigom najsloženijih kineskih znakova koje je htio kopirati, i praznom knjigom ispred sebe, a zatim je lagano protrljao stranicu, pa preko nje precipitirao tintu, a onda ako je slika znakova bila u redu i točna u njegovom umu, kopirani znakovi bili bi uredno preslikani, a ako bi bio slučajno prekinut, došlo bi do greške i rad bi bio pokvaren." (Pisma H. P. Blavatsky A. P. Sinnettu, str. 32.)

Prvo pismo Majstora K.H. za C.W.L.

Prošlog proljeća, 3. ožujka, napisali ste mi pismo i povjerili ga "Ernestu". Iako sam papir nikada nije stigao do mene, niti je bilo vjerojatno da će, s obzirom na prirodu glasnika, njegov sadržaj jest. Tada nisam odgovorio, ali sam vam poslao upozorenje preko Upasike.

U toj vašoj poruci je rečeno da, od čitanja Ezoteričkog Budizma i Izide, vaša je "jedna velika želja da se podredite meni kao jedan chela, da možete saznati više o istini." "Shvatili ste od gospodina S.", nastavili ste, "da bi bilo gotovo nemoguće postati chela bez odlaska u Indiju". Nadali ste se da ćete to moći učiniti za nekoliko godina, iako vas sadašnje veze zahvalnosti vežu da ostanete u ovoj zemlji, itd. Sada odgovaram na gornja i druga vaša pitanja. [1] Nije potrebno biti u Indiji tijekom sedam godina kušnje. Chela ih može proći bilo gdje.

[2] Prihvatiti bilo koga za chelu ne ovisi o mojoj osobnoj volji. To može biti samo posljedica nečije osobne zasluge i napora u tom smjeru. Prisilite bilo kojeg od "Majstora" kojeg možda odaberete, činite dobra djela u Njegovo ime i za ljubav čovječanstva, budite čisti i odlučni na putu pravедnosti (kao što je navedeno u našim pravilima), budite pošteni i nesebični, zaboravite svoje Ja, a zapamtite dobro drugih ljudi, i prisilit ćete tog "Majstora" da vas prihvati.

Toliko o kandidatima u razdobljima nesmetanog napretka vašeg Društva. Međutim, treba još nešto učiniti kada Teozofija, Uzrok Istine, bude, kao što je sada, na život ili smrt pred sudom javnog mnijenja, tog najokrutnijeg, predrasuda punog i nepravednijeg od svih sudova. Tu je i kolektivna karma kaste kojoj pripadate, koju treba uzeti u obzir. Nepobitno je da vaš cilj sada pati zbog mračnih intriga, niske zavjere kršćanskog svećenstva i misionara protiv Društva. Oni neće stati prije nego unište ugled utemeljitelja. Jeste li spremni okajati njihove grijehе? Zatim otiđite u Adyar na nekoliko mjeseci. "Veze ili zahvalnost" neće biti prekinute, niti čak oslabiti nakon

nekoliko mjeseci odsutnosti, ako svoj korak uvjerljivo objasnite svom rođaku. Tko bi skratio godine kušnje, mora se žrtvovati za teozofiju.

Gurnuto zlonamjernim rukama do samog ruba provalije, Društvo treba u cilju istine svakog snažnog muškarca i ženu. Plodovi zaslužnih djela ubiru se činjenjem plemenitih djela, a ne samo opredjeljenjem da se ona trebaju činiti. Poput "pravog čovjeka" Carlylea, srce pravog chele ne smije tijekom sati kušnje zavesti lakoća, „teškoće, odricanje, mučeništvo, smrt, privlačnosti su koje djeluju“.

Pitate me: "kojih pravila se moram pridržavati tijekom ovog vremena kušnje i koliko brzo bih se mogao usuditi nadati da bi se moglo početi". Odgovaram da imate stvaranje vlastite budućnosti, u svojim vlastitim rukama, kao što je gore prikazano, i svaki dan možda tkate njezin tkan. Ako bih zahtijevao da učinite jednu ili drugu stvar, umjesto da jednostavno savjetujem, bio bih odgovoran za svaki učinak koji bi mogao proizaći iz koraka, a vi steknete samo sporednu zaslugu. Razmislite i vidjet ćete da je to istina. Zato bacite kob u krilo Pravde, ne plašeći se da li će njezin odgovor biti istinit.

Učeništvo je jedna obrazovna, kao i probna faza i samo učenik (chela) može odrediti hoće li završiti Adeptstvom ili neuspjehom. Učenici iz pogrešne predstave o našem sustavu prečesto gledaju i čekaju naredbe, gubeći dragocjeno vrijeme koje bi trebalo biti ispunjeno osobnim trudom. Našem cilju su potrebni misionari, posvećenici, agenti, čak možda i mučenici. Ali se ne može zahtijevati ni od jednog čovjeka da to napravi od sebe. Zato sada odaberite i shvatite svoju sudbinu i neka vam sjećanje na našeg Gospoda Tathagatu pomogne da se odlučite za najbolje.

K.H.

Komentar

Budući da je ovo pismo Majstora prosvjetljujuće za studente okultizma, predlažem da, na način komentatora starih Veda i Upanišada, komentiramo sve fraze koje u njemu zahtijevaju razjašnjenje, kako bismo iznijeli puni značaj misli Majstora.

Prošlog proljeća, 3. ožujka

Kao što je već spomenuto, 3. ožujka 1884. gospodin Leadbeater je napisao pismo Učitelju. Poslao ga je "Ernestu", duhu, na način koji je već opisao.

povjerio ga "Ernestu"

Glavni duh "kontrola" medija bio je John King, koji je tvrdio da je Sir Henry Morgan, engleski gusar koji je opljačkao grad Panamu 1671. Na neki način, John King je bio "šef" duhova i držao ih u redu. Ali "Ernest" nikada nije otkrio tko je bio kad je bio inkarniran.

s obzirom na prirodu glasnika

Ernest je bio u zabludi kada je mislio da može doći u prisutnost Adepta, čak i da dostavi pismo, osim ako mu to Oni ne dopuste. Ali izgleda da je Ernest, kada je obećao dostaviti pismo, samo blefirao i pokušavao biti ljubazan prema gospodinu Leadbeateru. Gospodin Leadbeater to komentira na sljedeći način:

"Ovdje mogu spomenuti da sam u vezi s tim kasnije imao dobar primjer nepouzdanosti svih takvih komunikacija. Neko vrijeme kasnije neki spiritualist je pisao za Svjetlo objašnjavajući da ne mogu postojati takve osobe kao što su Majstori, jer mu je Ernest potvrdio da ih nema. Pisao sam istim novinama da im kažem da imam osvjedočenje da Majstori postoje i da ih Ernest dobro poznaje. U svakom slučaju Ernest je očito odražavao misao ispitivača, kao što takvi entiteti često rade." (Kako je Teozofija došla do mene, str. 31.)

njegov sadržaj jest

Godinama nakon toga, kada je g. Leadbeater mogao putem razvoja svojih vlastitih psihičkih moći komunicirati izravno s Majstorom, bez pomoći ikakvog posrednika, Majstor ga je obavijestio da kada je on (CWL) pisao pismo u svom domu u Bramshottu, tada i tamo i Majstor čitao pismo. Stoga, iako Ernest nikada nije dostavio pismo, i nikada nije ni stiglo do Majstora, "njegov sadržaj jest."

poslao vam upozorenje preko Upasike

Riječ Upâsikâ ženskog je roda od pali riječi Upâsaka. Upâsaka je muškarac koji polaže "osam zavjeta", a Upâsika žena koja daje iste zavjete. (Budistički redovnik dodatno polaže još dva zavjeta). Najbliži zapadnjački prijevod riječi je Laik Brat i Laik Sestra. Upâsikâ je riječ koju Majstori često koriste za H.P.B., jer je tijekom svog boravka s njima u Tibetu položila zavjete za Laik Sestru. Upozorenje se odnosilo na nagovještaj H.P.B. gospodinu Leadbeateru da ublaži svoj entuzijazam za spiritualističke pojave, ali tada nije spomenula da je upozorenje bilo od Majstora. Stoga gosp. Leadbeater u to vrijeme nije znao da je Majstor bio svjestan njegove ponuđene usluge i posvećenosti.

vežu te veze zahvalnosti

Gosp. Leadbeater je tada bio jedan od dvojice župnika ili pomoćnika svećenika Engleske crkve, u župi Bramshott, Liphook, Hampshire. Rektor ili glavni svećenik bio je velečasni W. W. Capes, koji je također bio i ruralni dekan. Gosp. Capes je bio ujak gospodina Leadbeatera i oksfordski "don", bio je čitalac antičke povijesti na Sveučilištu, član Kraljičinog fakulteta i neko vrijeme mentor na fakultetu Hertford. Otac gospodina Leadbeatera umro je prije nekoliko godina i on je bio jedini preživjeli sin. Njegova majka i on bili su dobrostojeći kada je obitelj Leadbeater sve izgubila u propasti velike banke. To je zahtijevalo njegov odlazak na posao što je prije bilo moguće. Neko je vrijeme bio činovnik u poznatoj banci Williams Deacons & Co, ali je

posao bio po svojoj prirodi sputavajući i neprijatan. Bio je vrlo "Visoko crkven" u svojim crkvenim sklonostima i usko povezan s radom Crkve Svih Svetih, Margaret Street, London.

Kako je njegov ujak imao velik utjecaj u crkvenim krugovima, činilo se logičnim da nećak uđe u Crkvu. Nakon uobičajenog studija primio ga je za đakona biskup Harold Browne iz Winchestera 22. prosinca 1878., a zaređen za svećenika 21. prosinca 1879. u župnoj crkvi St. Andrew, Farnham, Surrey. Kada je primljen kao đakon, bio je ovlašten djelovati kao župnik u Bramshott-u, vrlo velikoj župi. Za vrijeme mandata, rektor, velečasni gospodin Capes, često je bio odsutan u Oxfordu na svom sveučilišnom radu, a rutinski posao velike župe uglavnom je padao na dva župnika. Gosp. Leadbeater je stoga smatrao da ne može otići u Indiju, a da svom ujaku, kojemu je mnogo dugovao, ne stvori poteškoće dok ne pronađe zamjenu.

treba biti u Indiji

Budući da su Teozofski Pokret pokrenula dva Adepta koji žive u indijskim tijelima, i budući da su mnogi Adepti isto u istočnjačkim tijelima, prirodno je da je među ranim teozofima postojalo mišljenje da ne postoji mogućnost stvarnog duhovnog rasta i okultnog napredovanja osim ako netko ne ode u Indiju. Ova ideja još uvijek prevladava među onima koji u Europi i Americi vjeruju u postojanje Majstora. Postoje stotine u tim zemljama koji misle da ne može biti početka nikakvog duhovnog napretka ako ne ulože sve napore da se oslobode svog zapadnog okruženja i ne dođu u Indiju u potrazi za Majstorom.

Tek nakon što čovjek shvati pravu prirodu Adepta i kako njegova svijest može trenutno djelovati u bilo kojem dijelu svijeta, i kako njegov um trenutno reagira gdje god u nevidljivom bljesne iskrena misao aspiranta, taj zna da nije potrebno napustiti mjesto stanovanja da bi se približilo Učitelju. Svi mi koji smo "sinovi Učitelja" iz osobnog iskustva znamo kako je on svjestan svake naše misli i osjećaja, gdje god se nalazili, i kako daje smjernice za važna djelovanja u našoj službi. Od nekoliko primjera koji pokazuju kako Adept zna, iako je možda tisućama kilometara daleko, biram dva.

Godine 1884. jedna je od najodanijih članica Teozofskog društva bila gospođica Francesca Arundale. U Londonu je primila dugačko pismo od Majstora K.H. (Objavljeno u Pismima Majstora Mudrosti, Prva serija, Pismo br. XX.), u to vrijeme iz Tibeta, iz kojeg citiram tri odlomka: (1)"Pratio sam vaše brojne misli. Promatrao sam njihov tihi razvoj i čežnje vaše unutarnje duše, i budući da mi vaše obećanje to dopušta, imam nekoliko stvari da vam kažem o vama samima i onima koje volite, koristim priliku ... da Vam pišem izravno govoreći nekoliko riječi." (2)"Kad sam čuo vaš razgovor s H.P.B. u noći njenog dolaska, mogu reći da ste u pravu." (3) "Ona (majka gospođice Arundale) nesvjesno sebi čini štetu, veliku štetu, ne obuzdavajući svoju ćud. Ona privlači na sebe loše „astralne“ utjecaje i stvara struju toliko antagonističku prema nama, da smo često prisiljeni na veliko tugovanje."

Drugi primjer da Adept odmah zna što se događa tisućama kilometara daleko, odnosi se na pukovnika H.S. Olcott-a. Godine 1888., kada je krenuo u London kako bi se sastao sa H.P.B., bio je na parobrodu koji se približavao Brindisiju. U rano jutro dan

prije dolaska, na palubi, osjetio je iritaciju okrenutu protiv H. P. B., misleći da će njezina tadašnja politika u Europi napraviti podjelu u Društvu. Kad se vratio u svoju kabinu, iz zraka je ispalo dugačko pismo majstora K.H. puno savjeta i uputa o situaciji koju će zateći u Londonu (Pisma Majstora Mudrosti, prva serija, pismo br. XIX). U tom pismu se pojavljuju ove rečenice:

"Jedan od najvrjednijih učinaka Upasikine misije je to što ona tjera ljude na samoproučavanje i uništava u njima slijepu servilnost prema osobama. Promatrajte svoj slučaj, na primjer. Ali vaš bunt, dobri prijatelju, protiv njezine „nepogrešivosti“, kako ste mislili, otišao je predaleko, i prema njoj ste bili nepravedni, za što ćeš, žao mi je što to moram reći, morati kasnije patiti, zajedno s drugima. Upravo sada, na palubi, tvoje su misli o njoj bile mračne i grješne, pa smatram da je trenutak prikladan da te upozorim."

Dakle, vidimo da udaljenost Adeptu ništa ne predstavlja, i da iako je možda tisućama kilometara daleko, njegova je pozornost odmah privučena onome tko iskreno i duboko teži, ili bilo kojem od njegovih učenika dok obavlja posao svog Majstora. Jedan od Majstora je rekao da u današnjem svijetu, gdje je tako malo onih koji žele nesebično služiti čovječanstvu ili žude za istinskom duhovnošću, gdje god usrdna duša traži Svjetlo, to je kao da u potpuno mračnoj dolini čovjek zapali svijeću. Svijeća može biti mala, ali je tama koja ga okružuje toliko velika da se njezino svjetlo vidi daleko. Na sličan način, čovjeka koji traži, čisto, nesebično, snažno, da dođe do Svjetla, Majstori odmah prepoznaju, u kojem god dijelu svijeta da taj čovjek boravio. I po mjeri njegove težnje i njegove sposobnosti za primanje Svjetla Mudrosti, ta mu je svjetlost dana. Stoga, "Nije nužno da netko bude u Indiji tijekom sedam godina kušnje. Chela ih može proći bilo gdje."

ne ovisi o mojoj osobnoj volji.

Ovdje po prvi put nalazimo ideju koja je sasvim suprotna od uobičajenog mišljenja o prihvaćanju učenika od strane okultnog učitelja. U Indiji je prevladavalo mišljenje po davnoj tradiciji da je budući učenik trebao samo otići Guruu i reći: "Gospodine, prihvatite me", a Guru bi odgovorio: "Neka bude". Istina je pak da u jednoj od Upanišada učitelj odgovara kandidatu: "Vrati se nakon jedne godine", i da se taj odgovor daje tek drugi put, na kraju prve godine.

Učitelj K.H. iznosi razotkrivajuću zamisao da u okultizmu odnos između Majstora i učenika nije sentimentaln, mora biti rezultat pokretanja određenih sila od strane budućeg učenika. Ta se ideja izriče tako da se odnos može uspostaviti samo kao "rezultat nečije osobne zasluge i napora u tom smjeru". Tek nakon mnogo saznanja o tome što je rad Adepta, čovjek shvaća da Majstor nije samo puki učitelj duhovnih istina, već da je u biti veliki izvršni agent koji upravlja silama Logosa i kao takav je odgovoran čak i za njihovu najmanju upotrebu. Odnos između Majstora i učenika podrazumijeva da Majstor mora upotrijebiti neke od onih sila koje su u njegovoj nadležnosti kako bi pomogao učeniku. Stoga mora imati dokaz da će mu se isplatiti preusmjeriti te sile prema učeniku i da će učenik vratiti u Učiteljev rezervoar sila više nego što je od njega primio.

Prisiliti bilo koga od "Majstora"

Ništa nije upečatljivije od upotrebe riječi "sila" i njezinog podvlačenja kako bi se skrenula posebna pozornost na stvarnost iza tih misli. Postoji okultna izreka: "Kucajte i otvorit će vam se"; ali iz toga ne slijedi, kao što je objašnjeno u Svjetlosti na putu, da je puka želja od strane aspiranta pravo "kucanje" u okultnom smislu riječi.

"Oni koji traže imat će. Ali iako običan čovjek neprestano traži, njegov se glas ne čuje. Jer on traži samo svojim umom, a glas uma čuje se samo na onoj razini na kojoj um djeluje." (Svjetlo na Stazi) Aspirant mora tako odrediti smjer svih svojih misli i osjećaja da se približi nadi da će biti primljen kao učenik. Ako se takva odluka provodi na djelu, dan za danom, a ponekad može trajati godinama, on "kuca" na vrata Majstora, a Majstor kao predstavnik Velikog zakona mora otvoriti vrata, jer aspirant će "prisiliti tog Majstora".

"Majstori"

Važno je napomenuti da Majstor K.H. u pismu dvaput stavlja riječ "Majstor" u navodnike. Slično, u pismu gospođici F. Arundale, napisanom nekoliko mjeseci prije ovoga g. Leadbeateru, Majstor piše "Majstori" kada se poziva na Adepte. Ovo je vrijedno pažnje zbog skretanja pozornosti na činjenicu da Adepti sebe nikada nisu nazivali "Majstorima", već jednostavno "Braćom". Naravno, kada je počela komunikacija između gospode A.P. Sinnetta i A.O. Humea i Adepata, na njih je primijenjena riječ Majstor, možda zato što su oboje i H.P.B. i pukovnik Olcott upotrebljavali tu riječ. No Veliki nisu učitelji, čija bi primarna zadaća bila davati poduke iz filozofije i objašnjavati problem Oslobođenja. Oni su nam jasno dali do znanja da je njihova zadaća pomoći u smanjenju ljudske bijede i da se prvenstveno brinu o milijunima čovječanstva. Doista, jedna poteškoća koja se pojavila između europskih teozofa i Majstora od 1880. do 1884. godine bila je u tome da se činilo da ispočetka ne mogu shvatiti da Majstori nisu učitelji koji izvode okultne fenomene kako bi uvjerali skeptični zapadni svijet, već najčistiji filantropi čiji je neumorni posao "podići malo teške karme svijeta".

Činite dobra djela u njegovo ime

U svim zemljama i oduvijek, problem duhovnog života bio je uvijek isti, jer se temeljni zakoni razvoja duše ne mijenjaju. Ali uvijek postoje varijacije na temu koje pokušavaju opisati život Duha. U indijskim religijama postoje dvije struje koje teku paralelno jedna s drugom, ali se rijetko spajaju. Jedna struja je ona Milosrđa. Indijska religija usađuje sažaljenje i nježnost, te potrebu da pravednik bude stalno svjestan problema nevolja onih koji su siromašni, bolesni i pate. Druga struja je ona koja usmjerava pažnju duše na vlastito Oslobođenje.

Metoda u kojoj se traži ovo Oslobođenje je kroz samo-obuku u filozofskoj odvojenosti, koja ne sadržava viđenje bilo kakvog Osobnog Boga koji pomaže u tom procesu. Što

je tema filozofske škole Sankhya, budizma i "čiste" Vedante Shankaracharye. Druga metoda je odricanja i odanosti osobnom Bogu ili Avataru, poput Šri Krišne u hinduizmu ili Isusa Krista u kršćanstvu. Posebna je karakteristika hinduističkog duhovnog života da svaki čovjek treba svoje Oslobođenje tražiti pozorno i što je brže moguće, a ne se posvetiti olakšanju potreba drugih, osim u općim načinima dobročinstva i bezazlenosti. Otuda proističe ideal Sannyasija u hinduizmu i Thera u budizmu.

Ali snažna karakteristika kršćanskog duhovnog života je da se ljubav Božja ne odvaja od milosrđu prema bližnjima. Istina, monaški je život uvijek bio jedan ideal i u kršćanstvu, pa ipak, kršćanstvo je, više od bilo koje druge religije, naglašavalo bliski odnos društvene službe i štovanja Boga. Čak i među kršćanskim redovnicima i redovnicama postoji nekoliko Redova koji se posebno posvećuju olakšanju patnje. Taj je razvoj uzeo kao svoje nadahnuće Kristove riječi, gdje On objavljuje da otkriva svoju prisutnost u onima koji su u potrebi i pate. "Budući da ste to učinili jednom od ove Moje najmanje braće, meni ste to učinili." Iz toga se u jednoj frazi razvio ideal kombinacije odanosti i djelovanja "U njegovo ime". Stoga u kršćanstvu nalazimo zajednicu ljubavi i bogoštovlja, to dvoje može biti odvojeno, ali u najplemenitijem kršćanskom životu oni su oduvijek bili ujedinjeni.

Upravo na ovu zamisao praktičnog života okultista, koji nastoji služiti Majstoru, a u isto vrijeme itekako je svjestan potreba svojih bližnjih, Majstor K.H. upućuje ove upečatljive riječi: "Čini dobra djela u Njegovo Ime".

Osobito u Indiji, ljudi misle o Majstoru, ne samo kao o pukom filozofskom eksponentu duhovnog života, već kao o onom koji je također i sama inkarnacija Božanstva koje se očituje u fizičkom tijelu. Božanstvo je stoga proglašeno vidljivim gdje god se može naći tijelo Majstora. Tako i danas u Indiji, kao i u prošlim vijekovima, ljudi lutaju od mjesta do mjesta "tražeći Gurua". Ali kada netko shvati da je svaki od velikih Majstora u dodiru sa svakim događajem u svijetu i na svakom mjestu, koristeći moći koje kao Adept ima, tada zna da "pronaći Gurua" nije stvar putovanja sa mjesta na mjesto, već unutarnje promjene srca i uma.

i za ljubav čovječanstva.

Mnogo se dobročinstava prakticira, ne zbog ljubavi prema čovječanstvu, već ili zbog ljubavi prema Bogu, ili zbog "akumuliranja dobre karme". U određenim istočnjačkim religijama dobrotvorni čovjek prakticira Dânu ili davanje, jer se nada da će time steći Punyu ili "zasluge", odnosno dobru karmu koja vodi do Mokše ili Nirvane. Među kršćanskim monaškim i laičkim redovima koji se posvećuju služenju, lijepi prinos milosrđa čini se kako bi se ugodilo Bogu i služilo mu, ali obično ne zbog jednostavne ljubavi prema čovjeku. Živo se sjećam, kako sam prolazeći kroz instituciju za starije u jednoj zemlji Srednje Amerike bio duboko impresioniran strpljenjem časne sestre koja je zadužena za ophođenje s njurgavim muškarcima i ženama. Pokazana strpljivost je bila tolika da sam izgovorio nekoliko riječi divljenja zbog oduševljenog osjećaja za ljudsko bratstvo koje je pokazala.

Ali njezin me je odgovor iznenadio: "Mi to činimo da bismo ugodili Bogu". Nije se moglo osporiti da je to bila prava služba i lijepa. No u teozofskom idealu Bratstva se ne

implicira "ljubav prema čovječanstvu", nježnost prema našim bližnjima, samo zato što su ljudi. Upravo taj ideal Bratstva, "ljubav čovječanstva", koji je Učitelj K.H. izrazio prema onima koji teže postati njegovi učenici. On nedvojbeno odobrava milosrđe kojim se "ugađa Bogu" i takvo dobročinstvo ni na koji način ne umanjuje učenishvo. Ali Majstor je Bodhisattva, i samo prema onim učenicima koji su ispunjeni "ljubavlju prema čovječanstvu" može izliti svoju najvišu ljubav i učiniti ih svojim najboljim posrednicima.

kako je navedeno u našim pravilima

Svaka religija daje određena pravila ponašanja o "Putu pravednosti". Ali kako vijekovi prolaze, riječ "Pravednost", ili Dharma kako se naziva na sanskrtu, koristi se za pokrivanje svih vrsta radnji i ceremonija koje svećenici i vjerske hijerarhije proglašavaju neophodnim za pravednost ili Dharmu, no koje nemaju nikakve veze sa istinskom Pravednosti. Svaka je religija puna zapovijedi za koje se pretpostavlja da ih je dao božanski zakonodavac, ali za koje povijesna istraživanja pokazuju da su samo rezultat vjekovnih naraštaja svećeničkog iskorištavanja, ili neukog praznovjerja naroda. Bilo je vremena u Indiji kada su Sati, ili samospaljivanje udovice na pogrebnoj lomači njezina muža, svećenici i zakonodavci proglasili Dharmom ili Božjim zakonom. Do prije samo nekoliko godina u Engleskoj, brak sa sestrom pokojne supruge smatrao se vrijeđanjem morala i zabranjen je zakonom. Zakon je sada promijenjen, ali Engleska crkva i dalje ne dopušta da se takav brak sklapa u njenim crkvama. Purdah ili pokrivanje žena kada su u javnosti, a u kući držeći ih podalje od muškaraca, muslimani proglašavaju zapovijedi proroka Muhammeda, a time i Boga. Poligamija je zabranjena u nekim religijama, a dopuštena u drugim. Seksualni tabui raznih vrsta zahtijevaju božansku dozvolu, kako među divljim tako i među civiliziranim narodima. Sveukupna civilizacija je puna dopuštenih i nedopuštenih običaja, prema diktatu tradicije i konvencija.

Adept se, međutim, ne bavi konvencijama prolaznih civilizacija i vjerovanja, već samo temeljnim stvarnostima koje su u temelju ispravnih misli, osjećaja i djelovanja. Kriterij Adepta, za istinu ili neistinu u običajima koji se proglašavaju Božjim, je u odgovoru na pitanje: "Sadrži li on klicu okrutnosti?" Otuda je Učitelj koristio upečatljivu frazu "kao što je navedeno u našim pravilima", podvlačeći riječ "našim", privlačeći time posebnu pozornost na pravila Adepta, a ne na pravila konvencionalnog običaja ili morala.

Razdoblja nesmetanog napretka

Učitelj je već aludirao na sedam godina kušnje, koje chela može proći bilo gdje, ali to pravilo se odnosi na normalan razvoj događaja. Ali postoje određena razdoblja neobičnog stresa, gdje su potrebe za Velikim Djelom posebno hitne. U takvim nenormalnim okolnostima dolazi do modifikacija uobičajenog pravila. Takva se kriza dogodila 1884. godine, kada su kršćanski misionari Madrasa skovali zavjeru, uz pomoć dvojice stanovnika Teozofskog sjedišta, kako bi dokazali da je HPB svojom rukom napisala pisma Adepta i da je postojanje Majstora bilo samo plod njezine mašte koju je nametnula svojim lakovjernim učenicima.

Dakle, rad H.P.B. na pokretanju Teozofskog društva po nalogu Majstora nije bio puka filozofska aktivnost, bio je za "Uzrok istine", da upotrijebim Majstorov izraz. O postojanju i napretku Društva ovisile su ogromni planovi Adeptata za regeneracijom čovječanstva. Napad misionara na Društvo, planirajući ga uništiti, bio je napad na čovječanstvo, koliko god to oni malo shvaćali. Misionari su mislili da čine "Božju službu"; ali su radili upravo suprotno.

na svom stajalištu za život ili smrt

Treba se ponešto opširnije zadržati na ovoj situaciji Teozofskog društva iz 1884., na koju se Majstor poziva. Upravo sam spomenuo da je došlo do napada na Društvo od strane kršćanskih misionara Madrasa. Geneza napada bila je sljedeća. Kada je bila u Kairu 1871. godine, H.P.B. je upoznala francuza gospodina Coulomba i njegovu ženu Engleskinju, koja se prije braka zvala Emma Cutting. Godine 1878. H.P.B. i pukovnik Olcott su došli u Indiju i uspostavili u Bombayu sjedište Društva.

Negdje otprilike u to vrijeme, dva Coulomba su bila u Galleu na Cejlonu, gdje su otvorili pansion. Ovaj je pothvat bio pred krahom kada je Gospođa Coulomb pisala H.P.B. za pozajmicu. H.P.B. je odgovorila da će se za njih naći posao, ako joj je stalo doći u Indiju sa svojim mužem. Dakle, dva su Coulomba došla u Indiju i dobili su ono što je bilo moguće za raditi. Muž je bio dobar u stolariji, a posao mu je bio osiguran u tvornici, ali je ostao bez posla, pa se za njega našao posao u rezidenciji utemeljitelja. Gospođa Coulomb je dobila posao nadzornika kućanstva. Kasnije je Coulomb bio zadužen za malu knjižnicu Društva, a njegova je žena dobila jednostavan tajnički posao. Kada su Utemeljitelji otišli u Madras 1882., dvojica Coulomba su došla s njima i stanovala u novom sjedištu u Adyaru.

U veljači 1884. H.P.B. i pukovnik Olcott otišli su u Europu. Upravljanje Stožerom tada je stavljeno u ruke Nadzornog odbora. Ovaj odbor je ubrzo otkrio da je Gospođa Coulomb često pokušavala dobiti pozajmice od članova Društva koji su dolazili u Adyar. Ubrzo su se pojavile teškoće između Nadzornog odbora i Gospođe Coulomb i konačno je Odbor otpustio i muža i ženu.

Nakon što su osnivači otišli u veljači, nitko nije stanovao u gornjem dijelu zgrade gdje je bila soba H.P.B.. Uz nju je bila mala soba pod nazivom "Sveta Soba", gdje je visio sklopivi drveni ormarić nazvan "Sveti". U ovo "svetište" Majstori su imali običaj stavljati svoja precipitirana pisma. Nekoliko tjedana gotovo nitko nije išao gore osim Coulombovih.

Oni su sada skovali zavjeru koja bi im omogućila da se osvete Društvu i H.P.B. kao što je već spomenuto. Coulomb je bio stručan stolar i napravio je drvenu kliznu ploču na stražnjoj strani Svetišta i napravio otvor u zidu iza njega, s drugom kliznom pločom. Zid je na ovom mjestu bio tanak, jer se s druge strane nalazio "ugradbeni ormar" u sobi H.P.B..

Ovdje u priču ulazi jedan od njegovih najsramotnijih čimbenika. To je bila uloga koju su u zavjeri odigrali kršćanski misionari Madrasa. Otkako je T.D. započelo svoj rad u Indiji, na oživljavanju indijske religije i kulture, naravno, počelo je predstavljati prepreku

na putu misionarskih napora. Svaka je godina otežavala misionarske aktivnosti, jer su osnivači T.D. i njihova skupina radnika inspirirali Hinduse da ožive svoju drevnu kulturu, a budiste Cejlona da ožive budizam. Sanskrtske škole su osnovane u Indiji, a narodne škole na Cejlonu. Započeli su prijevodi hinduističkih i budističkih spisa, pa je započela i protupropaganda misionarskoj prozelitizaciji (Postupak kojim misionari pokušavaju utjecati na ljude da prihvate neku religiju iskorištavajući njihovu slabu poziciju ili stavljajući neki drugi pritisak na njih. Op.prev.)

Kad su dakle dva Coulomba došla do misionara, sa svojom pričom o kliznoj ploči u Svetištu, misionari su vidjeli izvrsnu priliku da unište Teozofsko društvo i njegov rad. Uzeli su Coulombove, financirali ih i pokrenut je napad na Društvo u misionarskom časopisu. Ponuđeni su takozvani dokazi da se dokaže da su Majstori izum H.P.B. i da su pisma koja su se pojavljivala u Svetištu napisala H.P.B. i da su ih Coulombovi tamo stavljali uz njezino dopuštenje. U isto vrijeme nastala su pisma, koja su krivotvorili Coulombovi, navodno rukopisom H.P.B., kako bi se pokazalo da je ideja Majstora samo obmana od strane H.P.B.. Priča Coulombovih bila je da je na prijedlog H.P.B. Coulomb napravio kliznu ploču u Svetištu i otvor s druge strane. Dakle, očito da pisma nisu misteriozno stavljali u Svetište Majstori, već ih je H.P.B. napisala svojom rukom i stavila u Svetište kroz tajni otvor u svojoj sobi.

Deseci ljudi nekoliko mjeseci prije odlaska H.P.B. ne samo da su vidjeli Svetište nego su ga i pažljivo pregledali, znali su da na stražnjoj strani Svetišta nema kliznog panela, niti je zid na kojem je visilo imao ikakvu komunikaciju sa prostorijom s druge strane. Stoga je onima koji su pregledali Svetište bilo jasno da je Coulomb, nakon odlaska H.P.B., kada nije bilo nikoga na gornjem katu kuće osmislio panele.

To je bila situacija u kojoj se nalazilo Društvo, kada je ono, po riječima Majstora, bilo "na život ili smrt pred sudom javnog mnijenja, tog najokrutnijeg, predrasuda punog i nepravednijeg od svih sudova."

Može se zapitati, ako su Majstori tako usko povezani sa svjetskim stvarima, kako to da nisu mogli predvidjeti ovaj misionarski napad na Društvo. Oni su to predvidjeli, kao i šok za Društvo koji je to izazvalo. U pismu, precipitiranom u željezničkom odjeljku u pokretu, koje je pukovnik Olcott dobio u Engleskoj 5. travnja 1884., pojavljuje se sljedeće.

"Nemojte se iznenaditi ničemu što možete čuti od Adyara, niti obeshrabriti. Moguće je, pokušavamo to spriječiti u granicama karme, da ćete u kući imati velike smetnje kroz koje ćete proći. Godinama ste pružali utočište izdajniku i neprijatelju pod vašim krovom, a misionarska grupa je više nego spremna iskoristiti bilo kakvu pomoć koju im se pruži. Redovna zavjera korača. Izluđuje je pojava g. Lane Foxa i ovlasti koje ste dali Nadzornom odboru.

"Radimo na nekim pojavama u Adyaru otkako je H.P.B. otišla, kako bismo zaštitili Upasiku od urotnika." (Pisma Majstora Mudrosti, prva serija, pismo XVIII) Ako su Majstori predvidjeli napad, zašto ga nisu spriječili? Odgovor već daje Majstor: "u granicama karme". Pogreške koje čine čak i njihovi posrednici od najvećeg povjerenja moraju doći do svojih pravih posljedica. S delikatnim nagovještajima i suptilnim upozorenjima, ali takve prirode da ne nametnu volju svome posredniku, Majstori

ukazuju na moguću opasnost. Ali ako se nagovještaj ne prihvati i napravi se pogreška u izvođenju, oni se neće miješati kako bi spriječili posljedice.

Postoji i drugi razlog zašto Majstori, jednom kad je učinak pokrenut uzrokom, samo prate i ne miješaju se. To je zbog toga da se "razdvoje ovce od koza", da se poslužimo kršćanskom usporedbom. Majstori su iskoristili nemire među članovima Društva da vide tko su oni koji se zalažu za načela, a tko za osobe. Kada je Društvo napadnuto izvana, ili sukobi njihove osobne karme uzrokuju gorke podjele među članovima, Majstori primjećuju da oni za koje je Teozofija "Uzrok Istine" usko povezana s osobnošću, u tom trenutku kriza napuštaju Društvo, jer je njihova vjera u integritet te osobe poljuljana, zbog onoga što se čini kao dokaz njezine nedostojnosti, ali također vide da postoje i drugi, za koje se Velika filozofija, a posebno rad za Univerzalno bratstvo, temelji na načelima, a ne na osobama. Ovi potonji stoje uz Društvo u svakoj hitnoj situaciji i nastavljaju osakaćeni posao. U odabiru za veća polja služenja Adepti to, koliko god žalili zbog zbrke u javnom umu i rasipanja energije članova u nebratskom životu, dopuštaju bez ometanja međudjelovanja karmičkih sila članova.

Jer budućnost Društva ovisi o onima koji na prvo mjesto stavljaju odanost teozofskim idealima, a tek potom odanost osobama koje štiju kao vođe i učitelje. Ali često su u čovjekovom umu načela i osobnosti toliko isprepleteni da je potrebna "dobro razvijena intuicija" da se jedno od drugog odvoji. To je jedan od problema koje okultist mora riješiti.

Drugi čimbenik u ovom problemu je taj što Majstori nisu zabrinuti time da bi svi na svijetu trebali biti uvjereni u njihovo postojanje. Njihov i rad njihovih posrednika, rekao je Učitelj K.H., "nije za one koji se ne žele odvojiti od svojih predrasuda i predrasuda postizanje istine iz bilo kojeg izvora. Nije naša želja uvjeravati potonje, jer nijedna činjenica ili objašnjenje ne mogu slijepca natjerati da progleda. Štoviše, naše postojanje postalo bi krajnje nepodnošljivo, ako ne i nemoguće, da su sve osobe u to neselektivno uvjerenе." (Pisma Majstora Mudrosti, prva serija, pismo XXII)

lakomisleno okrutno

Oni koji čitaju pisma Majstora K.H., koji dobro razumiju značenje engleskih riječi, uvijek će iznova primijetiti izvanredno poznavanje nijansi engleskih fraza koje Majstor poznaje. Niti jedna tako precizna i prikladna fraza kao što je "lakomisleno okrutno" ne bi mogla opisati nalete javnog bijesa koji su usmjereni na muškarca ili ženu u javnom životu, kada se osjećaji "javnosti" raspiruju do bijesa pozivanjem na njihove predrasude. S osjećajem neodgovornosti koji karakterizira divljake, javnost pokušava rastrgati žrtvu takvog svog bijesa. Ali u svemu tome ima lakomislenosti, jer kada im se ponudi nova žrtva, ili neko drugo novo uzbuđenje njihovih emocija, stara djela, a s njima i stvorena pustoš, zaboravlja se.

Postoji fraza da se čovjek može "progoniti do smrti". Čovjek koji je tako proganjan doista se ponekad potpuno slomi i odustane od samog sebe, ili se barem odrekne svog posla, nesposoban "nastaviti" protiv ludog progona javnosti. Ali postoje hrabre duše koje odbijaju biti proganjane do smrti. Takva su bile i H.P.B. i Annie Besant. Ne manje čvrst u odbijanju da bude otjeran sa svog posla za Majstora bio je i C. W.

Leadbeater. 1906. i 1907. mnogi takozvani "teozofi" pokušali su ga otjerati sa teozofskog područja služenja. Kasnije su ga na ulicama Sydneyja izviždali klošari, potaknuti gradskim novinskim napisima, ali se opet da kažemo frazom: "nije okrenuo ni za dlaku", već je mirno otišao svojim putem do posla, bez i najmanjeg osjećaja ogorčenosti, kao da je huka ništa veća od muha koje nas gnjave u ovim zemljama i koje mi rastjerujemo rukama.

kolektivnu karmu kaste kojoj pripadate

Kao što je jasno iz prethodnog, predstavnici kršćanstva su bili ti koji su pokušavali potpuno uništiti Teozofsko društvo, a ti misionari nisu bili iz Engleske crkve, kojoj je pripadao g. Leadbeater. Majstor po prvi put otkriva činjenicu o kojoj nitko prije nije razmišljao, da ne postoji samo individualna karma, već i kolektivna karma grupe, poput kaste ili nacije.

Iako g. Leadbeater nije sudjelovao u misionarskoj zavjeri za uništenje Društva, i čak naprotiv, bio njegov nepokolebljivi pristaša, ipak, budući da je i on bio Kristov služitelj, također je bio uključen u karmu kršćanskih misionara Madrasa. Gosp. Leadbeater je kao svećenik engleske crkve poricao da su Wesleyani, baptisti, kongregacionalisti i slični "nekonformisti", koji su napadali Društvo, uopće bili pravi "svećenici", jer nisu imali "apostolsko naslijeđe", pa nije mogao shvatiti, prije nego što je primio pismo Majstora, da i on ima svoj udio u napadu na Društvo.

Jeste li spremni okajati njihove grijehе?

Sve dok se gospodin Leadbeater nije na neki način očistio od "grijeha" svoje kaste, tako da su snage Majstora mogle bez prepreka djelovati kroz njega, bilo je od male koristi radovati se što će uskoro postati chela. Kako bi se mogao pročistiti? Odlaskom u Madras, sam tabor misionarskih spletkara, i time što je javno pokazao da je zaređeni Kristov svećenik srcem i dušom s Društvom. Takav bi postupak iskupio grijehе njegovih su-kršćana, što se tiče njegove sudbine u njihovoj karmi.

"Veze zahvalnosti"

G. Leadbeater je spomenuo, u pismu poslanom preko "Ernesta", da su ga "veze zahvalnosti", koliko god se želio odmah predati Društvu, sputavale u takvom postupku. Kao što je već objašnjeno, bio je župnik u župi svoga strica, velečasnog W.W. Capesa. Mnogo je dugovao svom stricu, koji mu je financijski i drugačije pomagao da uđe u kršćansku službu i pronašao mu mjesto župnika od dana prijema za đakona. Nekoliko godina nakon toga, on i njegova majka živjeli su u Bramshottu, i naravno, postojali su bliski odnosi između Leadbeaterovih i Rektorata. Otići u Indiju jasno bi značilo prekinuti veze zahvalnosti koje su ga povezivale s njegovim dobročiniteljem. A g. Leadbeater je u ožujku 1884., kada je pisao Majstoru, osjećao da to ne može učiniti.

ako je korak uvjerljivo objašnjen,

Majstor je predložio "odsutnost od nekoliko mjeseci". Gosp. Leadbeater je imao jedan vrlo "uvjerljiv" razlog za tako brz posjet Indiji, do kojeg mu je bilo stalo. U to je vrijeme u Indiji postojao jedan njegov veliki školski kolega, za kojeg je bio duboko vezan, a ovaj je prijatelj obnašao dužnost kapetana parobroda od obale do obale britanske indijske parne navigacijske tvrtke, a stalni poziv da mu dođe u posjet primao je gospodin Leadbeater već nekoliko godina.

godine kušnje

Riječ "proba", koja znači dokazati se, korištena je u ranim danima Društva u smislu nešto drugačijem od onog koji joj je pridodat kasnije. Otprilike od 1889. godine, uvjetni rok je počeo značiti formalni prijem kandidata kao "chele", odnosno kao jednog od Učiteljevih odabranih grupa. U tom trenutku prihvaćanja Majstor stvara "živu sliku" chele i povremeno je ispituje kako bi primijetio kako se učenikov karakter mijenja. Ali postoji pripremna faza, tijekom koje se aspirant drži pod promatranjem, a Majstor još ne preuzima nikakvu odgovornost za njega, kao u slučaju chele.

Na ovu pripremnu fazu, obično u trajanju od sedam godina, upućuje Učitelj, kada je rekao da se "sedam godina probe" može položiti "bilo gdje". Kasnije ćemo vidjeti da je gospodin Leadbeater smanjio razdoblje na manje od dvanaest sati i postao chela.

da se žrtvuju za teozofiju

Majstor je aludirao na činjenicu da napredak na okultnom putu "može biti posljedica samo nečije osobne zasluge i napora u tom smjeru". Aspirant mora "kucati" na vrata Majstora djelima samo-požrtvovnosti, on mora stvoriti toliku akumulaciju dobre karme da dokazuje da je izašao iz redova mnogih i nudi se pridružiti maloj skupini onih koji su obećali "malo podići tešku karmu svijeta." Baš kao što u slučaju da čamac ide uzvodno kroz branu, i već je unutar brane, ona se mora napuniti prije nego što se njezina vrata koja vode na višu razinu vode mogu otvoriti, tako je na sličan način aspirant morao stvoriti dovoljnu silu karme prije nego što će se otvoriti "vrata" koja vode do ulaza na Stazu. Raznim žrtvovanjima, koje uključuju nelagodu, patnju, odricanje, itd., u plemenitom cilju, idealist povećava svoju "zalihu dobre karme".

U današnje vrijeme ideja "žrtvovanja" zvuči čudno u vezi pristupanja Teozofskom društvu ili radom za njegove ideale. Teozofske ideje su toliko raširene, a u Indiji i zemljama engleskog govornog područja, poput Britanije i Sjedinjenih Država danas, ne smatraju se tako nečuvanim, da je uključena mala žrtva ako bi se tragalac za višim životom odlučio povezati s teozofima. No nije bilo tako u prvim danima Društva. Otprilike osamdesetih godina prošlog stoljeća, u mnogim zemljama (osim Indije), da bi čovjek bio teozof trebao se smatrati pomalo ludim, a u nekim kršćanskim zemljama gdje je fanatizam još bio živ, sudski se progonio. Sve se to promijenilo u Britaniji, u većini zemalja Europe i u Sjedinjenim Državama.

Ali to još nije tako u "Latinskoj Americi", odnosno u dvadeset republika Južne i Srednje Amerike, Meksiku, Kubi, Dominikanskoj Republici i Portoriku. U tim zemljama, gdje se u društvenom ili javnom životu protestantski utjecaj jedva osjeća, moć Rimske crkve još uvijek je nemilosrdna autokracija nad svojim pristašama. Iz osobnog iskustva tijekom dvije duge turneje radeći u tim zemljama za teozofiju znam kako su svećenici uvijek pokušavali, ne samo suptilno nego ponekad i otvoreno, suzbiti teozofsku propagandu, posebice prijeteći ženama članicama Crkve vjerskim kaznama ako bi prisustvovala mojim predavanjima. Teozofiju je Papa službeno zabranio kao strašnu herezu, a u jednom mjesecu svake godine moli se Bogu preko Djevice Marije da spasi svijet od Teozofije.

U tim je zemljama potrebna požrtvovnost od strane tražitelja istine kako bi se otvoreno poistovjetio sa Teozofijom i Teozofskim društvom. Međutim, ako muškarac ili žena pokažu hrabar stav prema svećenicima, oni će se odreći teozofa kao "lošeg posla", upozoravajući sve da će zli sin ili kći Crkve biti osuđeni na vječnu propast. Ipak, utjecaj rimokatoličkih svećenika je toliko suptilan da su mnogi muškarci i žene u Latinskoj Americi podvrgnuti prikrivenom progonu koji utječe na njegov ili njezin materijalni prosperitet i obiteljske odnose. Ono što je Krist rekao u Palestini još uvijek je istinito, u vezi protivljenja sa kojim će se usrdni tražitelj susresti: "Čovjeku će neprijatelji biti njegovi ukućani."

Ako je iskreni tragatelj odan diktatu svog višeg ja i hrabro se susreće s progonom, tada će dokazati, kao što su mnogi dokazali koji su hrabro suprotstavili javnom mnijenju i neprijateljstvu obitelji i prijatelja, ono što je rekao Majstor K.H.: "Onaj tko osuđuje samog sebe prema vlastitoj procjeni i u skladu s priznatim i sadašnjim kodeksom časti kako bi spasio dostojnu stvar, jednoga bi dana mogao otkriti da je time postigao svoje najviše težnje. "Sebičnost i nedostatak samo-požrtvovanja najveće su prepreke na putu Adeptstva." (Pisma Majstora Mudrosti, Prva serija, Pismo X)

Koje su to žrtve koje je g. Leadbeater podnio za Teozofiju, vidjet ćemo kasnije?

teozofija

Jedna je zapanjujuća činjenica, u opsežnim učenjima koja su dali Adepti u ranim danima Društva, koliko se rijetko pojavljuje riječ Teozofija, kao oznaka učenja koja su nudili. U moje dvije kompilacije, Pisma Majstora Mudrosti (prva i druga serija), riječ se pojavljuje samo četiri puta, a dva puta u ovom pismu gospodinu Leadbeateru. U velikom svesku pisama Majstora M. i K. H. gospodinu Sinnettu, koji je sastavio g. A.T. Barker: „The Mahatma Letters to A. P. Sinnett“, riječ se pojavljuje samo sedam puta. Tu riječ, naravno, sada koriste svi, uključujući i javnost, kao oznaku za opisivanje skupa ideja koje drži tijelo ljudi koji ispovijedaju (tako misli javnost) novu vjeru. Ali jasno je, dok čitamo pisma Adepata, da nije važno ime, već istine i načela koja su vječna i nepromjenjiva, bez obzira na to kakvu im etiketu daju uzastopne civilizacije.

Dvapat u ovom pismu i tri puta u drugim pismima Majstor piše "teozofija", s malim "t". Moramo napomenuti da u Devanagari stilu pisanja sanskrta ne postoje velika slova, niti u bilo kojem stilu pisma izvedenom iz njega, na bilo kojem narodnom jeziku Indije.

Riječ je naravno grčka, jezik koji nema velikih slova, odnosno u kojem su u ranom obliku sva slova bila velika.

Riječ se prvi put pojavljuje kod Proclus-a, neo-platonskog učitelja iz Aleksandrije (rođen 410. n.e.), kada govori o "teozofiji stranih naroda", kako bi opisao njihova vjerovanja u postojanje bogova. (Grčke riječi koje je Proclus koristi navedene su u fusnoti na str. 19-20 T. Whittaker-a u njegovom djelu: The Neo-platonists.)

Kad god Majstori govore o "Teozofskom Društvu", "T.D.", "Društvu" i "Osnivačima" (što znači o H.P.B. i pukovniku Olcott-u), uvijek se koriste velika slova. Vrlo značajna činjenica je da, iako je Teozofsko Društvo nastalo zahvaljujući Majstorima, i njihovog glasnika u svijetu, i oni su ga vodili iz pozadine, ne spominjući riječ Teozofija u Ustavu Društva koji regulira rad svojih sastavnih dijelova, nacionalnih društava ili "sekcija". Ne postoji službena definicija što je Teozofija. Stoga svaki član Društva može po Ustavu polagati pravo na izjašnjavanje o tome što teozofija jest, a što nije. Jer rad Društva prvenstveno ne pronosi određenu i propisanu filozofiju, već osnivanje Univerzalnog bratstva.

Čineći plemenita djela

Naglasak koji Majstor stavlja na riječ "činiti", naglašavajući je, oštar je podsjetnik da je vrijeme sanjanja, nadanja i planiranja prošlo. U pismu gospođici F. Arundale on opisuje kako lijepi i nesebični snovi imaju porijeklo u višem a ne u nižem ja.

"Dobre odluke su slike oslikane umom dobrih djela: mašte, sanjarenja, šaputanja Buddhija manasu." (Pisma Majstora Mudrosti, Pismo XX) Moguće je da se, kada je naglašavao djelovanje, Učitelj podsjetio na Carlyle-ove riječi: "Kraj čovjeka je u djelovanju, a ne u misli", jer odmah nakon toga imamo citat iz Carlyle-a.

Kao "pravi čovjek" iz Carlyle-a

Jedna zanimljiva činjenica o Majstoru K.H. je da je očito mnogo čitao zapadnu literaturu, jer u mnogim njegovim pismima nalazimo citate ili reference na njih. U jednom pismu on citira Svjetlo Azije, u drugom Tennyson-a, a u pismu Majstora M. traži od potonjeg da gospodinu Sinnettu citira prvi stih poznate pjesme Christine Rossetti, "Da li cesta uzbrdo cijelim putem vijuga?" Neobičan je citat jednog danskog pjesnika. (Pisma Majstora Mudrosti, druga serija, pismo 77.) Jedna referenca koju je bilo teško locirati bila je izjava grčkog filozofa Anaksagore, koju ipak konačno pronašao moj prijatelj, profesor grčkog,

Citat iz Carlyle-a je sljedeći: "biti zaveden lakoćom, poteškoćama, odricanjem, mučeništvom, smrću su privlačnosti koje djeluju".

Očito je da je Majstor pročitao Carlyle-ove Heroje i Štovanje Heroja, jer se u Carlyle-ovom predavanju "Heroj kao Prorok" pojavljuju sljedeće rečenice: "Kleveta je za ljude reći da ih na herojsku akciju pobuđuje lakoća, nada u zadovoljstvo, nadoknada,

šećerne šljive bilo koje vrste, ovog ili onog svijeta! I u najgorem smrtniku leži nešto plemenito. Jadni zakleti vojnik, unajmljen da bude strijeljan, ima svoju „vojničku čast“, različitu od pravila službe i šilinga na dan. To nije za kušati slatke stvari, nego činiti plemenite i istinite stvari i opravdati se pod Božjim nebom kao Bogom stvoren Čovjek, za kojim nejasno žudi najsiromašniji sin Adamov. Pokaži mu način na koji da to čini, bezveznog dana da se rasplamsa u heroja. Jako griješe ljudi koji kažu da ga treba zavesti lakoćom. Teškoća, odricanje, mučeništvo, smrt su privlačnosti koje djeluju na srce čovjeka. Zapalite njegov unutarnji srčani život, i imati ćete plamen koji sagorijeva niže obzire."

Posebno se od strane Majstora ističe podvlačenje riječi privlačnosti. Moglo bi se lako pretpostaviti da je podvukao tu riječ kako bi skrenuo pozornost gospodina Leadbeatera na one žrtve, koje bi običan čovjek smatrao teškim, a koje će "pravi čovjek" uvijek smatrati privilegijama. Ali kurziv riječi ima zanimljiviji razlog od toga, a to je da sam Carlyle piše tu riječ u kurzivu. Nije neobično da proučavatelj i pisac, kada otkriju upečatljivu frazu, zapamte njezine riječi, ali teško da će se ikada sjetiti koje su riječi u frazi podvučene, odnosno koje su u kurzivu. Stoga je razumno pretpostaviti da je, kao što je Majstor citirao Carlyle-a, imao „Heroje i Štovanje Heroja“ pred sobom, i da je citirao ne po sjećanju, već izravno iz same knjige.

"pravi čovjek"

Kako Majstor citira Carlyle-a, on čini vrlo značajnu promjenu. Carlyle piše, "čovjek stvoren od Boga"; Majstor piše "pravi čovjek". Promjena nije slučajna, već učinjena sa svrhom.

U svim priopćenjima Majstora, u razdoblju 1880. do 1888., prigovara se upotrebi riječi "Bog", kao oznake za opisivanje Konačne Stvarnosti, Korijenskog Uzroka, Supstrata, osnove svemira i Primarnog Uzroka svega. Jer, kao što se može svuda vidjeti, riječ Bog odjednom označava Osobnog Boga, tj. Stvoritelja, Uređivača svemira, koji je predstavljen u ljudskom obliku (iako može imati mnogo glava i ruku kao na hinduističkim slikama). Nakon što je Konačna Stvarnost toliko personalizirana, sljedeća nepromjenjiva posljedica je moliti mu se, tražeći od njega dobrobiti ili izuzeće od djelovanja njegovih vlastitih zakona.

Očito je da ljudski um, beskonačno malen u usporedbi s prostranstvom svemira, ne može napraviti ništa osim iskrivljenu sliku personaliziranog Boga. Jedan zao rezultat, ne nužno neizbježan, ali svakako vrlo čest, je da čovjek izgubi iz vida onu činjenicu koju je bitno da zna, da živi u svemiru nepromjenjivih i posve pouzdanih zakona. Kada se ova uzvišena činjenica stavi na pozadinu čovjekove svijesti, a ne u njezin prvi plan, dolazi do prirodnog pokušaja da se "zaobiđe" karma, zakon uzroka i posljedice, pozivanjem u pomoć jogunastog posrednika koji je izvan tog zakona.

To personalizirano poimanje Konačne Stvarnosti je ono koje brzo donosi mnoga zla jer, na primjer, rivalstvo religija koje Stvarnost nazivaju različitim imenima, proglašavaju ekskluzivno spasenje onima koji je štiju pod samo jednim posebnim imenom, i žestoko se bore oko toga koji je jedini i pravi Bog.

Međutim, treba li Stvarnost biti tako konkretizirana i personalizirana, prirodni izvor u ljudskom srcu je obožavanje Njega. Ali s bogoslužjem dolaze i svećeništva i ceremonije, koje mogu pomoći duši u bogoslužju, ili, s druge strane, mogu tu dušu skučiti i ograničiti u njezinu bogoslužju, kao što se često događa kada svećenici i svećenstvo preuzmu zapovjedništvo nad ljudskim srcem. O ovome je veliki Adept poznat kao Mahachohan jednom izjavio:

"Jednom nesputane i oslobođene svog mrtvog tereta dogmatskih tumačenja, osobnih imena, antropomorfnih zamisli i plaćenih svećenika, temeljne doktrine svih religija bit će identične u svom ezoteričnom značenju. Oziris, Krišna, Buda, Krist, bit će prikazani kao različita imena za jedan te isti kraljevski put do konačnog blaženstva, NIRVANE. Mističko kršćanstvo, ono kršćanstvo koje uči samo-otkupljenje kroz naše vlastito Sedmo načelo, ovaj oslobođeni Para-Atma (Augoeides) kojeg neki nazivaju Krist, drugi Buddha, i ekvivalentan regeneraciji ili ponovnom rođenju u Duhu, naći će istu istinu kao i što je Nirvana u budizmu." Veliki Adept je također rekao:

"Svijet općenito, a posebno kršćanstvo, 2000 godina prepušteno režimu osobnog Boga, kao i njegovi politički i društveni sustavi utemeljeni na toj ideji, sada su se pokazali neuspješnima". (Pisma Majstora Mudrosti, prva serija, pismo I)

Ništa manje upečatljiva nije ni tvrdnja Adepta da je sve veća borba za postojanje, koliko se jako povećala otkako je napisao pismo 1881. svi možemo primijetiti, posljedica stresa koji su religije, koje proglašavaju Osobnog Boga, pojačale strah od smrti. "Sada nalazimo u svijetu da se, bilo kršćanskom, muslimanskom ili poganskom, pravda zanemaruje, a čast i milosrđe bacaju u vjetar. Jednom riječju, kako, budući da su glavni ciljevi T.D. pogrešno protumačeni od strane onih koji su nam voljni osobno služiti, ćemo se nositi s ostatkom čovječanstva, s onim prokletstvom poznatim kao 'borba za život', koja je pravi i najplodniji roditelj većine jada, patnje i svih zločina? Zašto je ta borba postala gotovo univerzalna shema svemira? Odgovaramo. Jer nijedna religija, osim budizma, do sada nije poučavala praktičan prezir prema zemaljskom životu, dok je svaka od njih, uvijek s jednom jedinom iznimkom, kroz svoje paklove i prokletstva usađivala najveći strah od smrti. Mi nalazimo da ta borba za život najžešće bjesni u kršćanskim zemljama, najraširenije u Europi i Americi. Ona slabi u poganskim zemljama i gotovo je nepoznata među budističkim stanovništvom... Učite ljude da vide da je život na ovoj zemlji, čak i najsretniji, samo teret i zabluda, da je to samo naša vlastita karma, uzrok koji proizvodi posljedicu, da je naš vlastiti sudac, naš spasitelj u budućim životima i velika borba za život će uskoro izgubiti svoj intenzitet." (Pisma Majstora Mudrosti, prva serija, pismo I)

Ne smije se pretpostaviti da Adepti proglašavaju da ne postoji "Bog", takva bi izjava dovela do bujanja materijalizma, koji je sama negacija njihove filozofije. Jedan adept, Majstor "Serapis", u svom priopćenju pukovniku Olcottu 1875., četiri puta zaziva "Božji blagoslov" na njega, na kraju svojih pisama.

Dva najveća filozofa hinduizma, Shankaracharya i Ramanujacharya, poglavari dviju različitih filozofskih škola koje izlažu isto vedsko učenje, podijeljeni su u vezi s tim, treba li Konačnu Stvarnost shvatiti samo kao apsolutno Neosobno načelo, ili kao sposobno da u isto vrijeme razotkriva sebe kao Osobnog Boga, bez gubljenja svojih atributa kao Apsoluta. "Ne-dualna", "čista" Vedanta koju predstavlja Shankaracharya

potvrđuje neograničenu, nenadmašnu Božanstvenost tog Načela, samu bit Bića, Blaženstva i Inteligencije; ali TO se po prirodi ne razlikuje od ljudske Duše, ili točnije rečeno, Duša i TO su uvijek jedno i neodvojivo, koliko god se činilo da je Duša odvojena kada djeluje kao utjelovljeno biće. Ali filozofija Ramanujacharye inzistira da, iako su Duša i TO uvijek jedno, ipak postoji aspekt Apsoluta koji je Osobni Bog, kojemu se Duša može klanjati uvijek i zauvijek nakon Oslobođenja, dok je još uvijek sjedinjena s TIM. Ova filozofija potvrđuje potpuno poistovjećenje Duše s Bogom, ali "s razlikom".

Odgovor koji budizam daje na ovaj zamršen i uzvišen problem točno je dao Edwin Arnold u svojem Svjetlu Azije, u uvodnom stihu kojim uvodi Prvu propovijed koju je Buddha propovijedao nakon Prosvjetljenja.

OM, AMITAYA! Ne mjeri riječima Nemjerljivo,
niti vješaj nit misli u Nedokučivom.

Tko pita griješi, tko odgovara, griješi.

Ne reci ništa!

(Sanskrska riječ Amitaya znači "ono što se ne može izmjeriti".)

Ipak, nepovjerenje Adepata u korištenje riječi Bog, kako se sada koristi u običnom govoru, ne smije se tumačiti kao poricanje postojanja BOGOVA, Bića tako uzvišenih u svom sjaju, moći i ljubavi da služe „nama ljudima i za naše spasenje" mjesto Boga, kojemu se možemo klanjati u najvećoj predanosti, te se tim štovanjem približiti našem Oslobođenju. Ali ovi, Dhyan Chohani, Planetarni Logosi, Solarni Logosi, još uvijek su unutar Zakona Konačne Stvarnosti. Postoji Veliko Biće koje je glavni izvor i oslonac svega unutar Sunčevog sustava, koje zovemo Sunčev Logos. U Njemu "živimo, krećemo se i postojimo". Pa ipak, izvan Njega su još veći Logosi. Što se tiče prirode Konačne Stvarnosti u kojoj sami Logosi "žive, kreću se i postoje", tko ima pravo proglašavati ono što TO nije?

Kad bih zahtijevao

Ove Učiteljeve riječi imaju vrlo veliko značenje. Budući da smo početnici, želimo da nas oni koje smatramo "starijima" neprestano vode. Naša odanost im je velika i stoga smo potpuno spremni izvršiti njihove naredbe. U okultizmu, međutim, problem nije u slijepoj poslušnosti tuđem kodeksu, već u "shvaćanju vlastite sudbine", kako na kraju ovog pisma Majstor kaže.

Istina je da, u želji da ne skrenemo s Puta, a posebno da ne zakompliciramo rad Majstora, osjećamo potrebu za savjetom starijih. No činjenica je da sami moramo pronaći pravi put svojim vlastitim razlučivanjem i intuicijom. Možemo, a često i griješimo, ipak, ako je naše srce čisto i naš motiv nesebično služenje, svaka pogreška koju napravimo stvorit će samo blagu karmu zbuđenosti i zla. To možemo nadoknaditi djelima pomoći. U međuvremenu, čak i ako smo donekle pogriješili, ojačat ćemo moć odlučivanja i razlučivanja oslanjajući se na sebe.

Gospodin Leadbeater je pitao što treba učiniti da bude primljen kao chela. Majstor ga ne usmjerava, jer g. Leadbeater mora djelovati na vlastitu inicijativu kako bi djelovanje Karne bilo precizno i nepomućeno. Vidjet ćemo, u drugom pismu Majstora, kada je g. Leadbeater odlučio o svom smjeru djelovanja, a Majstor ga prihvati kao chelu, da Učitelj tada navodi koje su radnje koje zahtijeva od svog novog učenika. Ali u ranoj fazi primanja prvog pisma, kada Majstor u kratkim crtama objašnjava probleme probe i potrebe da se pomogne u spašavanju Društva, sam g. Leadbeater mora "baciti ždrijeb u krilo pravde, ne bojeći se da će njegov odgovor biti potpuno potvrđan."

završit će Adeptstvom ili neuspjehom.

Majstor je krajem 1882. izjavio da je od mogućih budućih Chela, koji su te godine bili stavljeni na probni rad i testirani, polovica pala. U pismu pukovniku Olcottu Majstor piše:

"Zašto vas moram čak i sada (da bih vaše misli usmjerio u pravom smjeru) podsjećati na tri slučaja ludila unutar sedam mjeseci među „laičkim Chelama“, a da ne spominjem da je jedan postao i lopov?" (Pisma Mahatme A. P. Sinnettu, Pismo LXVII)

Pozivajući se na jednog od njih, koji je želio da ga Majstor M. prihvati kao chelu, Majstor K.H. piše:

"Opcija primiti ga ili ne kao običnog chelu, ostaje na Chohanu M. koji ga jednostavno mora testirati, iskušati i ispitati na svaki način, kako bi se otkrila njegova prava priroda. Ovo je pravilo nama toliko neumoljivo koliko odvratno tvom zapadnjačkom pogledu, a ja to ne bih mogao spriječiti čak ni da hoću. Nije dovoljno znati što chela može činiti ili ne činiti u tom trenutku i okolnostima tijekom probnog roka. Moramo znati i za što sve može postati sposoban pod različitim i svakojakim prilikama. (Pisma Mahatme A. P. Sinnettu, Pismo XXX)

Objašnjavajući da se ovaj proces testiranja primjenjuje na sve, i pozivajući se na još jedan neuspjeh u drugom pismu, engleza koji je prešao na islam, Moorad Ali Beg, Majstor piše:

"Ono što se dogodilo Fernu zadesilo je i sve ostale koji su mu prethodili i zadesit će različito svakoga tko ga slijedi. Svi smo bili tako testirani, dok Moorad Ali nije uspio, ja jesam." (Pisma Mahatme A.P. Sinnettu, Pismo LIV)

Stoga nije čudo da je Majstor napisao:

"Ne uzdiši za Učeništvom, ne idi za opasnostima i poteškoćama koje su ti nepoznate. Uistinu, mnogo je Chela koji nam se nude, a ove godine ih je palo koliko ih je primljeno na probu. Učeništvo otkriva unutarnjeg čovjeka i izvlači uspavanu vrlinu kao i uspavani porok. Latentni porok rađa aktivne grijehe i često je praćen ludilom. Bacite pogled, raspitajte se kod Bareillyja i Cawnporea i prosudite sami. Budite čisti, kreposni i vodite sveti život i bit ćete zaštićeni. Ali zapamti, onaj tko nije čist kao malo dijete bolje je da ostavi učeništvo na miru." (Pisma Majstora Mudrosti, prva serija, pismo IX)

U razdoblju u kojem sam usko vezan uz rad Majstora, među učenicima Majstora bila su tri samoubojstva i jedan pokušaj samoubojstva. Što se tiče onih čiji su neuspjesi

poprimali druge oblike, "njihov broj je velik". Još uvijek vrijedi kao u davnini: "Mnogo je pozvanih, a malo izabranih".

Učenici, iz pogrešne zamisli o našem sustavu,

Ideja koja prevladava u Indiji o odnosu između Gurua (učitelja) i njegovog Shishye (učenika) implicira da je učenik nazočan kod svog učitelja, spreman da mu služi na svaki način. Iz ove zamisli proizlazi zaključak da učenik ne smije ništa raditi bez učiteljevih uputa. To je razumljivo ako se pođe od ideje da je zadatak učenika biti skromni poslužitelj Majstora.

Ali u okultizmu je ideja nešto drugačija. Majstoru Mudrosti nije potrebna skupina učenika oko njega da mu služe u njegovim osobnim potrebama, niti da budu samo učenici koje će on zauzvrat podučavati religiji i filozofiji. Jedan Adept je u biti, po svom statusu, posrednik u Planu Logosa. Za njega je činjenica da smo "ja i moj Otac jedno". Stoga je organizator božanskih energija, stanica za distribuciju moći koje Plan Logosa ima za čovječanstvo.

Učitelj stoga ne traži puke učenike, već učenike koji se mogu brzo osposobiti da budu učinkoviti i pouzdani pomoćnici. Oni se nužno moraju uskladiti s duhom misli i djela "poglavara". Stoga moraju proći određenu obuku i strogu disciplinu. Ali, kao što je sam Majstor posrednik Božanskog Plana, tako i svaki njegov učenik mora brzo postati posrednik planova Majstora u onom odjelu Velikog Djela koji je povjeren na brigu Majstora.

Učenik treba s jedne strane biti poslušan, to jest biti ono što latinski svijet opisuje, poučljiv, ali isto tako, s druge strane mora pokazati inicijativu. Jer i sam učenik će jednog dana postati Majstor. Stoga mora posjedovati sposobnost usmjeravanja i zapovijedanja. Naravno, Majstor učeniku daje upute, a ponekad, kao što ćemo vidjeti u drugom pismu koje je g. Leadbeater primio, vrlo precizne upute. Uglavnom, Majstor zacrtava posao koji učenik treba obaviti i kakve rezultate očekuje od tog rada. Ali on ostavlja učenika na miru kako bi sam pravio vlastite eksperimente o tome kako će postići cilj koji mu je postavljen.

To učeniku donosi odgovornost za koju misli da ne može podnijeti. Više bi volio da Majstor izdaje naredbe koje utječu na sve što on, učenik, treba činiti. Time bi, naravno, učenik postao samo mehanički alat Majstora, što je posljednja stvar koju svaki Majstor želi. Danas u Indiji stalno, potencijalni radnici Teozofskog društva dolaze i nekima od nas govore: "Došao sam služiti. Hoćete li mi reći što da radim?" Kada u odgovoru postavimo pitanje "Što možete učiniti?", dobiva se nezadovoljavajući odgovor: "Bilo što". Što je iskusnom poslodavcu pokazatelj da je kandidat za posao neučinkovit u većini stvari, iako je pun volje da služi.

U okultizmu, učenik, iako uvijek "poslušan", tj. poučljiv i željan ispunjavanja svake naredbe svog Majstora, pažljiv prema svakoj sugestiji koju mu je dao, uvijek mora biti spreman osmisliti i provesti svoje vlastite planove dok pokušava služiti svom Majstoru. Otuda i riječi Majstora: " Učenici iz pogrešne predstave o našem sustavu prečesto

gledaju i čekaju naredbe, gubeći dragocjeno vrijeme koje bi trebalo biti ispunjeno osobnim trudom."

sjećanje na našeg Gospoda Tathâgatu

Ova me fraza dugo zbunjivala i ne znam da li sam ispravno protumačio misao Majstora. Da je zazvan blagoslov Tathâgate, budističke titule Gospoda Gautame Buddhe, objašnjenje bi bilo jednostavno, premda bi se činilo čudnim prizivati takav blagoslov na jednog kršćanskog svećenika. Ali kakvo je to "sjećanje" na Gospoda koje se zaziva? Fraza sugerira da je negdje u prošlosti gospodin Leadbeater susreo Gospodina Buddha. U ovom životu on je pročitao Svjetlo Azije pa je tako bio upoznat sa izrazom Tathâgata, kao i životom Gospoda ispričanom u pjesmi. No ono što je Majstor zazivao nije moglo biti sjećanje na lik u pjesmi.

Nema sumnje da je susreo Gospoda, kao i tisuće nas, u mnogim Njegovim prethodnim inkarnacijama kao Bodhisattva. Tako lijepo sjećanje mora ležati uspavano negdje u našoj Ego-prirodi i može se probuditi. Kad bi to bio slučaj, onda bi u takvoj prilici kao što je ova, kada odluka koju je donio gospodin Leadbeater utječe na njega kroz mnoge živote, to sjećanje moglo, ako se probudi, biti veliki izvor prosvjetljenja za Ego.

Sve do 1909. godine, gosp. Leadbeater je znao detalje svoje inkarnacije kao Grka u Ateni, pa nije bio u inkarnaciji u Indiji u vrijeme kada je Gospod Buddha dao svoje veliko učenje, iako su tamo bili neki od suradnika gospodina Leadbeatera poput dr. Annie Besant i mene. Ali u istraživanjima prošlih života "Alcyona", pronađena je vrlo značajna prilika kada je g. Leadbeater susreo Gospoda. Potpuni opis ovog događaja prikazan je u „Životi Alcyona, Život V (Životi Alcyona, str. 64-66). Tathâgata, u životu koji je živio oko 40.000 godina prije Krista, otputovao je iz Grada Bijelog Otoka u srednjoj Aziji do Egipta. U Egiptu je poučavao tamošnje atlantsko svećenstvo učenjima misterija o Skrivenom Svjetlu i Skrivenom Radu. Egipatske legende kasnije su o Njemu govorile kao o Thoth-u ili Théhutiju, nazvanom u grčkoj tradiciji Hermes Trismegistus, Hermes Triput Najveći.

Po povratku iz Egipta prema svom domu u središnjoj Aziji, neko je vrijeme ostao u Arabiji, gdje je došao njegov brat, Manu Pete korijenske rase sa svojim domaćinima, i dogovarao kolonizaciju svoje druge ili arapske podrase. Tada je rođeno, kao članova iste obitelji, pet Egosa čija je bila sudbina da u budućnosti, slijedeći "Zraku Buddha", postanu veliki učitelji.

Nakon razdoblja tijekom kojeg je Gospod dao svoja učenja odabranim potomcima Manua, pozvao je pred sebe na prosvjetni sastanak ovu petoricu (od kojih je jedan bio Ego nazvan C.W.Leadbeater u ovoj njegovoj inkarnaciji) i dao im sljedeći "naboj" za njihov budući rad:

"Zdravo moj brate kroz vjekove, zdravo moja buduća braćo koja ćete širiti Božju Ljubav i Mudrost svijetom od mora do mora. Mnoge i velike bit će vaše poteškoće i kušnje, ali još veća bit će vaša nagrada. Mnogo tisuća godina morati ćete se truditi pripremajući se za zadatak koji malo tko može poduzeti, ali kada se postigne, zasjat ćete kao zvijezde na nebu, jer je vaš blagoslov onih koji mnoge okreću ka ispravnosti. Duhovna

dinastija čije prijestolje nikada ne ostaje prazno, čiji sjaj nikada ne nestaje, članovi koje tvore zlatni lanac čije se karike nikada ne rastavljaju, jer vuku svijet natrag Bogu od koga je došao. Njoj pripadate svi, rad i sjaj kojeg morate dijeliti. Sretni ste među ljudima, moja braćo Slavnog Otajstva, jer će kroz vas Svjetlo sjati. Sve više i više će se očitovati Skriveno Svjetlo, sve više i više će se otkrivati Skriveno Djelo i biti shvaćeno od ljudi, a vaše će biti ruke koje će podići veo, vaši glasovi koji će naviještati radosnu vijest svijetu. Biti ćete nositelji slobode, svjetlosti i radosti, a vaša imena bit će sveta u ušima još nerođenih naraštaja. Zbogom, u ovom tijelu me više nećete vidjeti, ali ne zaboravite da smo duhom uvijek zajedno."

Uz ovaj zaziv Najvišem u C.W. Leadbeateru da se prisjeti, i da se tim sjećanjem vodi "da se odluči za najbolje", pismo završava inicijalima "K.H." imena Koot Hoomi, što nije osobno ime Majstora, već titula njegove službe visokog dostojanstvenika sekte Koothoompa, sekte tibetanskog budizma. (Ali izgovara se Kethoomba, kako Majstor obavještava Mohini Chatterjee-ja u pismu 59, Pisma Majstora Mudrosti, druga serija.)

DRUGO PISMO MAJSTORA K. H.

Kao što je već spomenuto, 30. listopada navečer Majstor D. K. je poslao gospodinu Leadbeateru poruku preko H.P.B. da je Majstor K. H. poslao odgovor na njegovo (Leadbeater-ovo) pismo od 3. ožujka. Ništa nije rečeno o prirodi odgovora. Napustivši London ujutro 31. listopada, g. Leadbeater je stigao u svoj dom u Bramshott-u oko jedan sat. Tamo ga je čekalo pismo, naslovljeno tintom na uobičajen način, "The Rev. CW Leadbeater, Liphook, Hants." (Reprodukcija omotnice predana je kasnije.) Pismo je unutra bilo ispisano plavom olovkom, a vidjeli smo što je rečeno.

Gospodin Leadbeater je brzo odlučio. No H.P.B. je sljedećeg jutra napuštala London na putu za Indiju i mnoge su se stvari morale riješiti. Bio je upravitelj lokalne crkvene škole, gdje je jedan od njegovih mladih prijatelja, Frank W. Matley, učio za učitelja. Mlađi brat, James W. Matley, bio je u jednom od razreda. Gosp. Leadbeater je otišao u školu kako bi dao razne upute, budući da je odlučio vratiti se u London vlakom u 3.56 isto popodne. Po povratku kući napisao je svoje drugo pismo majstoru K. H., kao odgovor na Učiteljevo priopćenje, i ponio ga sa sobom u London. Ovdje imamo priču o sljedećim događajima u ovoj upečatljivoj drami od samog gospodina Leadbeatera.

„Želio sam odgovoriti da su moje okolnosti bile takve da bi mi bilo nemoguće doći u Adyar na tri mjeseca, a zatim se vratiti poslu kojim sam se sada bavio, ali da sam bio savršeno spreman baciti se u potpunosti na taj posao i posvetiti potpuno svoj život u Njegovoj službi. Pošto me Ernest tako očito iznevjerio, nisam znao na koji način da pošaljem ovu poruku Majstoru osim da je odnesem Gospođi Blavatsky, a kako je trebala Englesku za Indiju napustiti sljedećeg dana, požurio sam u London da je vidim.

„S mukom sam je natjerao da pročita pismo (Prvo pismo Majstora K.H., primljeno toga dana.), jer je vrlo odlučno rekla da su takve komunikacije namijenjene samo primatelju. Međutim, bio sam dužan inzistirati, i na kraju ga je pročitala i pitala me što želim reći u odgovoru. Odgovorio sam na gore navedeno i upitao je kako se ta informacija može prenijeti Majstoru. Ona je odgovorila da On to već zna, misleći naravno na izuzetno

blizak odnos u kojem je bila s Njim, tako da je sve što je bilo u njezinoj svijesti bilo i unutar Njegove, kada je On to želio.“

"Tada mi je rekla da pričekam pored nje i da je ne ostavljam ni na koji način. Apsolutno se pridržavala ovog uvjeta, čak me je natjerala da je pratim u njezinu spavaću sobu kada je išla staviti šešir i, kada je bio potrebno pozvati taksi, nije mi dopustila da izađem iz sobe i odem do vrata zazviždati mu. Tada još uopće nisam mogao razumjeti svrhu ovoga svega, ali sam nakon toga shvatio da želi da mogu reći da nije bila ni trenutak izvan mog vidokruga, između vremena kada je pročitala moje pismo od Majstora i kada sam primio odgovor na njega. Sjećam se živo kao da je bilo jučer kako sam se s njom vozio u fijakeru i stidljivu nelagodu koju sam osjećao, dijelom uzrokovanu čašću što to činim, a dijelom mojim strahom da joj zacijelo užasno smetam, jer sam bio zgnječen postrance u maleni kut sjedala, dok je njezina ogromna masa opterećivala njezinu stranu vozila, tako da su opruge strugale tijekom cijelog putovanja. Gospodin i gospođa Cooper-Oakley su je trebali pratiti na putovanju u Indiju, a u njihovu kuću sam prateći je došao te noći vrlo kasno, zapravo, vjerujem da je bilo iza ponoći, tako da zapravo trebao reći vrlo rano sljedećeg jutra.

Moj prvi fenomen

"Čak i u to vrijeme, nekoliko vjernih prijatelja okupilo se u salonu gospođe Oakley, kako bi se oprostili od Madam Blavatsky, koja se smjestila u ležaljku kraj kamina. Sjajno je razgovarala s prisutnima i savijala jednu od svojih vječnih cigareta, kada se odjednom njezina desna ruka na vrlo neobičan način trznula prema vatri i postavila dlanom prema gore. Iznenađeno je pogledala u nju, kao i ja sam, jer sam stajao blizu nje, naslonjen laktom na kamin, i nekoliko nas je sasvim jasno vidjelo da se neka vrsta bjelkaste magle oblikuje na njezinu dlanu, a zatim se zgusnula u komad presavijenog papira, koji mi je smjesta pružila rekavši: „Evo ti odgovora.“ Svi su se u prostoriji, naravno, nagurali, ali ona me je poslala van da ga pročitam, rekavši da ne smijem nikome dopustiti da vidi njegov sadržaj. Bila je to vrlo kratka bilješka i stajalo je kako slijedi:"

DRUGO PISMO MAJSTORA K.H.

Budući da te je tvoja intuicija odvela u pravom smjeru i učinila da shvatiš da je moja želja da odmah odeš u Adyar, mogu reći i više. Što prije krenete to bolje. Nemojte izgubiti jedan dan više nego što možete pomoći. Isplovite 5. ako je moguće. Pridružite se Upasiki u Aleksandriji. Neka nitko ne zna da idete i neka vas blagoslov našeg Gospoda, i moj jadni blagoslov zaštite od svakog zla u vašem novom životu. Pozdravljam te moj novi chela.

K.H.

Moje bilješke nikom ne pokazuj.

DRUGO PISMO MAJSTORA

Prije nego što komentiram drugo pismo, dopustite mi da se prvo pozabavim žrtvama koje je gosp. Leadbeater podnio kada je odlučio slijediti svog Majstora. Jer žrtava je bilo i znanje o njima može razjasniti viđenje onima od kojih će se također tražiti žrtve kada dođe vrijeme da slijede svog Majstora.

Prva žrtva bio je potpuni raskid s obitelji. Iznenada napustiti sve bliske rođake, osobito one koji su mu pomogli u karijeri, bez imalo razloga, značilo je, naravno, više se nikada ne nadati primanju u njihov krug. Možemo zamisliti krajnje zaprepaštenje dostojanstvenog klerika, njegovog strica, nećakovom izjavom da za tri dana prekida vezu sa župom, ostavljajući je ozbiljno hendikepiranom u njezinoj redovnoj rutini, i to bez očitijeg razloga od čovjeka čiji se um pokvario zbog spiritualizma, Teozofije i sličnih nesvetih privlačnosti.

Nećak se više nije sreo sa ujakom i tetom, čak ni nakon što se pet godina kasnije g. Leadbeater vratio u Englesku. Jednom je sreo drugu tetku koja mu je bila jako draga, a jednom rođaka ili dva. No, za sve praktične svrhe, premda je bio iz stare obitelji, i iz "višeg staleža", bio je izvan njihovog ranga, kao otpadnik i rasipnik koji je odbacio svoje prilike. Obitelj Leadbeater bila je normansko-francuskog podrijetla, s imenom Le Bâtre (graditelj), na engleskom kasnije Leadbeater. Stariji ogranak obitelji nastanio se u Northumberland-u, odakle se osnovao mlađi ogranak u Irsku. Neke činjenice o ovom mlađem ogranku dane su u dva sveska The Leadbeater Papers. Stariji ogranak slijedio je sudbinu "princa Charlie-a" iz dinastije Stuart i postao Jakobincima. Od tog dana, iako su kasnije postali odani podanici engleske krune, bio je običaj obitelji krstiti najstarijeg sina u Charles-a.

Druga žrtva bilo je odricanje od svih svojih svjetovnih uspjeha. Istina je da je bio samo župnik, ali je imao određene neobične sposobnosti da "okupi ljude" i da ih natjera da rade ujedinjeno u plemenitu svrhu. Njegova sposobnost organizatora, zborovođe, ravnatelja nedjeljne škole i stvaratelja klubova za dječake i djevojčice, njegova ljubav prema atletici, bio je dobar u tenisu, dobar plivač, a nešto i u kriketu, a iznad svega, sposobnost da inspirira dječake i djevojčice "da žive čisto, govore istinito prije nego lažno, da slijede kralja", sve je to dovelo do toga da ga učini ne samo svećenikom, već upravo onom vrstom svećenika kakvog je Engleska crkva željela. Dajem kao dodatak ovom aspektu gosp. Leadbeatera prikaz od James W. Matley-a, koji je bio dječak u župi Bramshott, a kasnije i do dana smrti odan prijatelj i obožavatelj svog "starijeg brata".

Gosp. Leadbeater je bio duboko odan Engleskoj crkvi. Bio je zaljubljenik u ljepotu i povijest njezinih katedrala, njihovu glazbu i himne (i do zadnje je znao napamet mnoge pjesme i napjeve). Kao "visoko crkveni torijevac", Engleska crkva je za njega bila sam korijen svega što je bilo veliko u engleskom kulturnom naslijeđu, a za njega je u veličini te Crkve ležala i veličina Engleske, iako je imao vrlo malo sklonosti za teologiju. Upravo takvom tipu mladog svećenika Engleske crkve ležao je put do rektorata ili vikarija, dekanata i kanonika, pa tako i do biskupstva.

Bila je to ona ista sposobnost, okupljanja oko sebe grupe mladih i starih koji će predano raditi za zajedničku stvar, koju je unio u svoje aktivnosti kao teozof, na

Cejlonu kao organizator budističkih narodnih i engleskih škola, nedjeljnih škola i veselih zabava pri Wesaku. U Engleskoj i Sjedinjenim Državama Lotosove krugove i okrugle stolove. U Adyaru okupivši oko sebe skupinu tajnika, pisaca pisama i članaka, te nadobudnih teozofskih predavača i autora, pazeći da svakoga od njih navede da pronađe svoju nišu u zajedničkom zdanju rada. U Australiji, spajajući mlade i stare u jednu čvrstu falangu kako bi zajedno nesebično i naporno radili u raznim ciljevima dragih Majstorima.

Na kraju, postojala je jedna žrtva koju je gospodin Leadbeater podnio, na koju je rijetko aludirao. Jednom mi je, govoreći o svom dolasku u Indiju, spomenuo incident, ali sasvim ležerno, kao da je sve to dio "dnevnog posla". Bila je to žrtva svih planova mladog čovjeka o sreći u braku s djevojkom njegovih snova. Jer je bio duboko zaljubljen u djevojku, koju je poznao mnogo godina, sestru svog prijatelja iz škole. Nikada joj nije dao do znanja da je voli, prvo zato što je bio prilično sramežljiv i smatrao se sasvim nedostojnim nje, i drugo, nije joj želio stati na put u tome da preferira nekog drugog nego njega, jer kako mi je rekao: "Ne može čovjek tražiti od djevojke da se uda za njega sa 120 funti godišnje", što je bila njegova plaća kao župnika. Ali imao je jake nade u napredovanje i veselio se skorom vremenu kada bi joj mogao ponuditi brak.

Kao što je već spomenuto, njegov ujak je imao velik utjecaj. Velečasni Gosp. Capes sa Kraljevskog koledža, proveo je nekoliko "življenja" u svom daru. Sama župa Bramshott bila je takvo "življenje". Razdoblje g. Leadbeatera kao župnika, sa sposobnostima koje je pokazao u upravljanju župom, i s dobrim izgledom na svojoj strani, bio je prvi korak u sigurnoj karijeri. Međutim, kada je g. Leadbeater pročitao pismo Majstora, čak se i same ljubavi odmah odrekao sa svim ostalim stvarima koje su slijedile. Nakon nekoliko godina znao je s malo ponosa primijetiti da je živio u skladu s motom svog obiteljskog grba, "Toujours prêt" - "Uvijek spreman".

Možda ga je lekcija koju je naučio iz ove žrtve natjerala da često, posebno kada je razgovarao s mladima, kaže: "Za mladog čovjeka je često slučaj: okultizam ili brak". Nije imao ni najmanje odbojnosti prema braku kao svetoj i časnoj instituciji. Postoje učenici Majstora koji nisu u celibatu, već oženjeni muškarci i žene.

Ali ponekad se dogodi mladiću ili djevojci koji su "na rubu" učenja, ili čak u jednoj kasnijoj fazi, da njegov ili njezin lik ne zna kako ispravno igrati dvostruke uloge i kao služitelj Majstora i kao muž ili žena, ili kao otac ili majka. Brige i obveze bračnog života ponekad postaju previše zaokupljajući, a svijetle nade radosti u žrtvovanju za stvar čovječanstva nestaju u daljini, a aspirant izrasta u "previše oženjenog" muškarca ili ženu.

Nakon što smo se žrtvovali, i osvrnemo li se na svoju bol, čini se gotovo kao ništa, u radosti novog života i svjetlosti koja se tu nalazi. Ali prije i u trenu žrtvovanja, činjenica je da, kako kaže, Svjetlo na Stazi: "Prije nego što duša može stajati u prisutnosti Majstora, njezine noge moraju biti oprane krvlju srca."

Za mene postojao je jedan dan u studenom 1889., kada sam imao trinaest godina, i kada su mi noge bile "oprane u krvi srca". Tog dana Majstor me primio za svog učenika. Opisao sam to što se dogodilo u poglavlju "Majstor", u mom malom Kristu i Budi.

Budući da vas je intuicija vodila

Ove uvodne riječi drugog pisma pokazuju nam koliko je težak put do Majstora. Da je gospodin Leadbeater pažljivo odvagao prednosti i nedostatke situacije samo umom, njegova bi odluka bila odgođena. Bez sumnje, on bi prije ili kasnije postao chela, ali bi izgubio jedinstvenu priliku koju mu je pružila kriza u Teozofskom Društvu. H.P.B. je odlazila sljedećeg jutra, oprostio bi se od nje i bilo bi vjerojatno da je godinama ne bi sreo. Ali djelovao je u svjetlu one tajanstvene sposobnosti koja spava u svima nama pod imenom "Intuicija". Izraz koji se koristi u teozofskim studijama je "Buddhi", ali njegovo značenje je drugačije od onog koje mu se obično daje na sanskrtu.

Karakteristika Intuicije je da djeluje iz budućnosti, a ne iz prošlosti ili sadašnjosti i izvrsno je opisuje fraza koju je za nju koristio Lawrence od Arabije: "neopaženo unaprijed poznato". Majstor nije mogao sugerirati da je prisutnost gospodina Leadbeatera hitno potrebna Adyaru. Gospodin Leadbeater bi možda odlučio otići u Adyar za mjesec dana, ili za dva ili tri mjeseca, nakon što bi svi njegovi poslovi bili dobro uređeni. Ali njegova je intuicija shvatila misao Majstora, te je odlučio napustiti sve i smjesta otići. Vrlo je vrijedan pažnje naglasak koji je Majstor K.H. stavio na intuiciju, kao vrlo nužan preduvjet u nečijem karakteru, ako netko želi razotkriti misterije Staze okultizma. U pismu gospođici Arundale napisanom 1884. pojavljuju se ove fraze. (Pisma Majstora Mudrosti, prva serija, pismo XX.)

"stalno obavljanje dužnosti pod vodstvom dobro razvijene intuicije."

"Iz njihove neuke i zlonamjerne netrpeljivosti, apelirate na nas, jer vam intuicija govori da vam neće donijeti pravdu." Dvije godine kasnije Majstor je napisao gospodinu Leadbeateru: "Vjeruj u svoje bolje intuicije." (Vidi kasnije treću poruku koju je C.W.Leadbeater primio od Majstora K.H.)

Nešto ranije, u pismu pukovniku Olcottu, Majstor je rekao: "Intuitivni koliko god da ste prirodno, učeništvo je za vas još gotovo potpuna zagonetka." (Pisma Mahatme A. P. Sinnettu, Pismo LXVII)

A cijeli je problem Majstor iznio ranije u sljedećem: "Okultisti nikada nisu imali namjeru prikrivati ono što su pisali ozbiljno odlučni učenici, već su svoje informacije prikrili zbog sigurnosti, u siguran sef čiji je ključ, intuicija." (Pisma Mahatme A. P. Sinnettu, Pismo XLVIII.)

I na kraju, u svezi ove teme o intuiciji, djelovanje Majstora se sastoji od toga da testira intuiciju budućeg učenika. Godine 1883. Majstor je bio u Indiji i dvaput posjetio pukovnika Olcott-a u Lahoreu, ali ne u astralnom obliku već u svom fizičkom tijelu. Prvom prilikom pukovnik Olcott spavao je u šatoru. Dijelila ga je zavjesa od izvjesnog W. T. Brown-a iz Glasgowa, koji je te godine stigao u Indiju. Nakon što je probudio pukovnika Olcott-a, Majstor mu je ostavio pismo u kojem su sljedeće riječi: "Sada idem mladom gospodinu Brown-u da isprobam njegovu intuiciju."

Stojeći uz g. Brown-a, Majstor mu je stavio pismo u ruku. Dodir Majstora probudio je gospodina Brown-a, ali njegova je nervoza bila toliko velika da ga je paralizirala, te je odbio okrenuti lice prema Majstoru. Kasnije je gospodin Brown dobio dugo pismo od Majstora s ljubaznim savjetima i ohrabrenjem, ali mu je iskreno rekao da nije spreman. "Niste spremni, to je sve. Ako ste ozbiljni u svojim težnjama, ako imate i najmanju iskru intuicije u sebi, ako je vaše obrazovanje kao odvjetnika dovoljno cjelovito da vam omogućí da činjenice stavite u njihov pravi slijed i iznesite svoj slučaj onoliko snažno koliko u svom najdubljem srcu vjerujete da jest, tada imate dovoljno materijala da se obratite svakom intelektu koji je sposoban uočiti neprekidnu nit ispod niza činjenica." (Pisma Majstora Mudrosti, prva serija, pismo XXII) No, gospodin Brown se ipak nije uspio "popraviti". Vrlo brzo je izgubio interes za Društvo, a rečeno je da je na kraju pristupio Rimokatoličkoj crkvi.

da odmah ode u Adyar

Zašto je Majstor izrazio zabrinutost da gospodin Leadbeater "odmah" ode u Adyar? Odgovor na to leži u kasnijim riječima Majstora: "Pridruži se Upasiki u Aleksandriji." H.P.B. je krenula za Liverpool ujutro, nakon drugog pisma kojeg je g. Leadbeater primio da otplovi u Indiju. U njenoj pratnji bili su gospodin Alfred J. Cooper-Oakley i njegova supruga gđa Isabel Cooper-Oakley. Nijedno od njih nije bilo učenikom. Gospodin Cooper-Oakley nije ničim pokazivao da teži učenštvu, ali gospođa Cooper-Oakley jest, a nekoliko godina kasnije je i postala učenicom. No što se tiče zdravlja i poslova H.P.B., ni jedno ni drugo nisu bili od velike koristi. Gospodina Cooper-Oakleyja nisam nikada sreo, iako sam nešto čuo o njemu. Gospođu Cooper-Oakley sam dobro poznao. Gospodin Cooper-Oakley je bio čovjek s Cambridgea, vjerojatno vrlo znanstven, ali je bio i introspektivan i podvrgnut napadima duboke depresije i turobnosti. Premda je otišao u Indiju sa H.P.B. i ostao u Adyaru nekoliko godina kao pomoćnik pukovnika Olcott-a, bio je mlak u svojoj predanosti Teozofiji. Napustio je Adyar kako bi postao matičar na Sveučilištu u Madrasu, te je jednog jutra pronađen mrtav u krevetu, zbog predoziranja narkoticima. Nema ničega što bi ikada pokazivalo osjećaje bilo kakve osobne privrženosti H.P.B.

Njegova žena je bila potpuno odana H.P.B. ali je stalno bila zabrinuta zbog svog zdravlja i zahtijevala je mnogo pažnje. Kada je stigla u Indiju, otkrila je da joj zdravlje pati više nego što je očekivala, te je bila prisiljena vratiti se u Englesku. Usprkos raznim i stalnim zdravstvenim poteškoćama, gospođa Cooper-Oakley se trudila iz dana u dan do kraja svog života služiti Majstorima i Teozofskom društvu. U svojoj odanosti Njima i H.P.B. bila je besprijeborna. Ali ni ona ni njezin muž nisu mogli biti pozvani na naporniju službu.

Međutim, u gospodinu Leadbeateru postojala je jedna vrijedna vrлина, bio je pouzdan. To je H.P.B. znala, inače ne bi napisala svojom rukom, na dnu njegovog članka u The Theosophist-u, kolovoza 1886., "hrabro srce" (fotografiju pogledajte kasnije), niti ga nazvala u primjerku svog Glasa tišine, koji mu je dala, "moj iskreno cijenjeni i voljeni Brat i prijatelj." On je poštovao H.P.B. kao glasnogovornika Majstora, ali se divio i njoj samoj i bio joj je odani sluga. Pukovnik Olcott je bio daleko u Adyaru, a H.P.B. je

krenula na svoje dugo putovanje u Indiju samo s dvoje Cooper-Oakley. Majstorova je velika želja bila da H.P.B. uz sebe ima muškarca koji je bio muškarac.

Osim toga, Adyaru su bili najpotrebniji sposobni pomoćnici koji bi pomogli pukovniku Olcott-u u, kako se činilo, kritičnoj i pogibeljnoj situaciji. Bio je tu Damodar K. Mavalankar, nesebičan, čist, i srcem, mozgom i dušom posvećen Majstoru. Ali osjećao se shrvano pod teretom i početkom 1885. njegov je Majstor pristao na njegovu molitvu da bude oslobođen, te je pozvan u Tibet da bude sa svojim Majstorom. Dr. Franz Hartmann je bio u Adyaru, ali nije bio učenik i bio je neprijateljski raspoložen prema Damodaru. Premda su Majstori M. i K.H. imali nekoliko hinduističkih Chela u Indiji, vrlo malo ih je moglo biti oslobođeno svog posla da dođu u Adyar, niti su imali sposobnosti potrebne za pomoć pukovniku Olcottu i H.P.B. u toj krizi.

Možda je Majstor računao na još jednu vrijednost koju je gospodin Leadbeater imao u krizi. Da bi svećenik Engleske crkve išao u Indiju s H.P.B., kada su je misionari proglašavali prevaranticom, i da bi otvoreno svjedočio kako ne samo da vjeruje u Majstore i nju, već i svoje uvjerenje u veličinu Orijentalnih religija (gospodin Leadbeater je prihvatio budizam kada je došao na Cejlon). Sve su te stvari imale utjecaja na um javnosti na Cejlonu i Indiji, i održavale mir u mnogima koji su se kolebali.

Zaplovite 5-og

Možda se čini čudnim onima koji ne znaju tko su zapravo Adepti koji su Majstori, iako žive u Tibetu, trebali bi znati koji su putevi parobroda do Indije i mogućnosti putovanja. Gospodin Leadbeater primio je drugo pismo u ranim jutarnjim satima 1. studenoga, jer sam našao zapis u njegovom dnevniku: "Povratak kod Sinnett-ovih u 2 sata ujutro s ključem od hodnika". Istog jutra H.P.B. i dvoje Cooper-Oakley-a otišli su za Liverpool, da bi otplovili u Port Said, gdje su se trebali prebaciti na parobrod za Madras. "Pridruži se Upasiki u Aleksandriji", uputio ga je Učitelj. Ako joj se gospodin Leadbeater ne bi mogao pridružiti u Egiptu, mnogo toga što je Majstor planirao ne bi se moglo postići. G. Leadbeater sada preuzima priču.

"Madam Blavatsky je kasnije istog dana otišla iz Londona za Liverpool, gdje se ukrkala na S.S. Clan Drummond. U međuvremenu sam se užurbano vrtio oko ureda parobroda pokušavajući sebi priskrbiti prolaz. Parobrod P. i O. koji je trebao krenuti 5-og nije imao slobodno mjesto ni u jednoj klasi, pa sam nevoljno bio prisiljen tražiti negdje drugdje." (Kako je Teozofija došla do mene, str.64)

Do mjeseca listopada sve kabine na plovilima za Indiju već su unaprijed rezervirane. Tad je početak navale engleskih posjetitelja u "hladnoj sezoni" Indije. Prije pedeset i sedam godina nije bilo toliko parobrodskih linija za Indiju kao sada. Jedini način da izvršim uputu Majstora bio je otići kopnom u Marseilles i nadati se da ću nekim francuskim parobrodom stići do Aleksandrije. G. Leadbeater je otkrio da se to može učiniti, pod uvjetom da napusti London najkasnije 4. u noći.

To je ono što je učinio. Ali iz kratkih zapisa u njegovu dnevniku vidimo kakav je to zadatak bio. Jer morao je potpuno iskorijeniti svoj engleski život i dom i "spaliti sve

čamce za sobom". Imao je poštenu knjižnicu, a najpotrebnije knjige trebalo je spakirati da bi bile poslane za njim. Imao je teleskop, pa je i on morao biti pažljivo zapakiran i organizirano da se pošalje u Madras. Kako je uspio nabaviti tropsku odjeću na vrijeme, ne znam, jer London tada nije imao desetine "kolonijalnih dobavljača" koliko ih ima danas. Sljedeći kratki zapisi u dnevniku govore živopisnu priču.

1. studeni. U Londonu kupujem odjeću. Dolje [do Liphook-a] vlakom u 4.10. Kasno s F. i J. (Frank W, Matley i njegov mlađi brat James W. Matley.)

2. studeni. Posljednja [nedjelja] u Bramshott-u. Do 3 sata ujutro s F. i J.

3. studeni. Naporan posao cijeli dan [sa] konačnim dogovorima. Prikaz vatrometa. Do 3 sata ujutro s F. i J.

4. studeni. Kupnja robe i podmirenje računa. U grad u 8.16 ujutro vlakom. Otišao u 21:05 sa Charing Cross-a. Mohini (Mohini Mohun Chatterjee) i gospođica A. (gospođica Francesca Arundale) su me ispratili. Vrlo olujan prelazak Kanala.

U svojim sjećanjima, u „Kako je Teozofija došla do mene“, g. Leadbeater primjećuje: "Požurio sam spakirati stvari i obaviti posljednje dogovore, i mogu reći da nisam spavao sve dok nisam napustio Englesku." (str. 64.)

Vjerujem da je jedan od "konačnih dogovora" bio organizirati određene isplate u ime mladog Jima Matley-a, kako bi on mogao biti upisan kao kadet u Mercantile Marine, jer dječakovi roditelji nisu bili dobrostojeći, te nisu bili u mogućnosti pomoći svom mlađem sinu da ostvari svoje snove da postane pomorac.

Stigavši u Pariz u 6 sati ujutro 5-og, g. Leadbeater je otišao za Marseilles u 11.15 istog jutra, a stigao je u Marseilles u 6 sati sljedećeg jutra i ukrcao se na francuski parobrod za Aleksandriju. Međutim, kada je stigao u Aleksandriju, H.P.B. je već otišla u Port Said. Iako je kasnio pet dana zbog karantene, ipak joj se pridružio u Port Said-u, prije nego što je njezin parobrod krenuo za Madras. "Posljednja riječ Madam Blavatsky koju mi je uputila u Londonu bila je: „Pazi da me ne iznevjeriš!“ a sada je njezin pozdrav bio: „Pa, Leadbeater, znači stvarno si došao, unatoč svim poteškoćama.“ Odgovorio sam da sam, naravno, došao, a onda kada dam obećanje, također se trudim da ga ispunim.“ Na što je ona odgovorila samo: „Bravo za tebe!“, a zatim se upustila u živu raspravu, a sve rasprave u kojima je sudjelovala Madam Blavatsky uvijek su bile žive, što je očito prekinuto mojim dolaskom." (Kako je Teozofija došla do mene, str. 68.)

Gospodin Leadbeater zatim pripovijeda kako su se iznenada, po nalogu njezina Majstora, planovi H.P.B. promijenili. Umjesto da u Port Said-u čekaju parobrod za Madras, cijela je družina otišla u Kairo. Tijekom putovanja željeznicom od Ismailia do Kaira, H.P.B. je primila brzu poruku od Majstora K.H., u kojoj je bila jedna rečenica za g. Leadbeatera:

Reci Leadbeateru da sam zadovoljan njegovom revnošću i odanošću.

Nakon nekoliko dana boravka u Kairu, H.P.B. je poslala gospodina Leadbeatera natrag u Port Said, "kao neku vrstu pred-kurira, da unaprijed dogovori neke posebne udobnosti za Madam Blavatsky." H.P.B. i Cooper-Oakley-jevi su im se na brodu pridružili u Suez.

Neka nitko ne zna da idete

Ova se zabrana, naravno, nije odnosila na četiri osobe, s kojima je g. Leadbeater bio u bliskom kontaktu, njegove domaćine, gospodina i gospođu Sinnett, te gospođicu F. Arundale i gospodina Mohini Chatterjee-a, oboje učenika. H.P.B. i Mohini Chatterjee bili su u kući gospođice Arundale na adresi Elgin Crescent 77. Međutim, bilo je mnogo teozofa oko H.P.B., nekoliko njih koji su bili pravi teozofi, ali drugi samo po članstvu, koje su više privlačile okultne pojave nego drevna mudrost. Postojala je i skupina teozofa Kingsford-Maitland, koja nije marila za hindu-budistički ton u učenjima Učitelja. Možemo dobro zamisliti znatiželju koja se probudila među teozofima kada je potekla vijest da je pismo Majstora ponovno primljeno u Londonu, unatoč takozvanom "slučaju Coulomb". Članovi Londonske lože poznavali su gospodina Leadbeatera, član u svećeničkoj odjeći bio je rijetkost među teozofima. Da su znali da ide u Adyar, bez sumnje bi bio dogovoren oproštajni sastanak, kao što je to među današnjim teozofima. U čemu bi ležala šteta trebali bi svi znati koji idu u Indiju.

Mi znamo iz pisama dvojice Majstora M. i K.H., da su njihovu akciju u pokretanju Teozofskog Pokreta izazvale one "tamne sile", zvane Dugpe u Tibetu, koje stalno nastoje da ometaju napredak čovječanstva. Pravi začetnici Madraškog napada na Društvo nisu bili Coulombovi ili misionari Madrasa, već te mračne sile koje su ih (njima naravno nepoznate) koristile kao mačje šape i posrednike. U ovoj borbi između Adeptata i njihovih neprijatelja, ove mračne sile uvijek pokušavaju iskušati, zarobiti i odvesti na krivi put sve za koje se zna da su učenici. Nedvojbeno će se gospodin Leadbeater prije ili kasnije morati suočiti s njihovim napadom. Ali Majstor, u ovom vremenu napetosti i opasnosti, nije želio tu dodatnu komplikaciju.

Kad je primljeno drugo pismo, nitko osim samog gospodina Leadbeatera i H.P.B. nije znao da je postao učenikom, čak ni njegov prijatelj gospodin Sinnett. Da su mnogi znali i pričali o tome, pokrenulo bi se dosta misaonih struja i oblaka u vezi s tim i skrenula pažnja mračnih sila na gospodina Leadbeatera i na ulogu koju će igrati kao pomagač HPB. Jako bi se trudili poremetiti plan Majstora i bilo bi sasvim moguće da bi mogli organizirati nesreću ili neke nevolje zbog kojih bi gospodin Leadbeater propustio svoj vlak i parobrod i tako se ne pridružio H. P. B. u Egiptu. Opće je pravilo u okultizmu da kada se želi provesti neki plan: "što se manje govori, to bolje".

Neka je blagoslov našeg Gospoda

U prvom pismu, Majstor je prizvao "sjećanje na našeg Gospoda Tathâgatu". Prihvatajući g. Leadbeatera kao učenika, Majstor sada zaziva "blagoslov našeg Gospoda", Tathâgate. Adepti ne koriste riječi uzalud, kao što je to naš običaj u našem uobičajenom govoru. Riječ "blagoslov" danas je izgubila svoj iskonski značaj, a u frazi poput "tvoj otac ti šalje svoj blagoslov" podrazumijeva se tek malo više od želje dobre volje i naklonosti. Ali postoji nešto puno više od toga u pravom blagoslovu.

Blagoslov je moć koju prenosi onaj tko blagoslivlja na onoga tko je blagoslovljen, energija koja je ugrađena u prirodu primatelja da ga pročisti i ojača. Svatko od nas ima

takvu moć koju možemo prenijeti na drugoga. Očito je da količina, kvaliteta i intenzitet te moći ovise o stupnju duhovnosti i evoluciji davatelja blagoslova. Divnija je činjenica da što više blagoslova dajemo to se više moć blagoslova povećava u nama. Jer ono što drugome dajemo svojom dušom, jedini pravi blagoslov, nije naš, mi smo, dok dajemo, kanal većeg Darovatelja, jer "svaki dobar dar i svaki savršeni dar dolazi odozgo i silazi od Oca svjetla, koji nije promjenjiv, niti u tragovima prevrtljiv." U tom procesu prenošenja "odozgo" postoje faze, kao što postoje "koraci" kada se električna struja od nekoliko desetaka tisuća volti "spusti" na napon od dvjesto dvadeset ili sto deset za kućno korištenje.

Veliki Gospod Gautama Buddha, Tathâgata, koji je posjedovao duhovnu veličinu izvan naših zemaljskih koncepcija, imao je, kada je bio na zemlji, blagoslov, čiju dobrohotnu moć možemo samo nejasno razumjeti. Ali nakon što je "ušao u Nirvanu" taj Blagoslov više ne može sići na zemlju, osim preko onih koji su s Njim povezani na toj razini. Ove duše su Njegovi učenici, koji u Njemu "žive, kreću se i bivaju". Budući da je takav Gospodov učenik, Učitelj K.H., on ima privilegiju dati "Blagoslov Gospodnji" i nagraditi primatelja Gospodovim blagoslovom. On koristi ovu moć dok govori gospodinu Leadbeateru: "Neka te blagoslov našeg Gospoda zaštiti od svakog zla u tvom novom životu."

i moj jadni blagoslov

Netko bi se mogao zapitati zašto bi Majstor upotrijebio ovu vrlo obezvrjeđujuću frazu o sebi. Ipak, upravo nas ta upotreba vodi do velike činjenice okultne hijerarhije koja ima duboko značenje. Ne jednom, već cijelo vrijeme dosljedno, Adepti pokazuju čudesno poštovanje prema Njemu koji je bio posljednji Buddha čovječanstva, Gautama Buddha. Jer On je bio prvi od našeg čovječanstva koji je svojom ljubavlju i samo-žrtvom za naše dobro, postigao vrhunac razvoja kao Buddha čovječanstva.

U uređenjima vodstva čovječanstva, u onome što se naziva okultnom hijerarhijom, tri najveća Adepta tvore trokut sila Solarnog Logosa. Oni su Gospodar svijeta, Buddha i Mahachohan, a svaki je utjelovljenje svijeta moći i prirode Prvog, Drugog i Trećeg Logosa. Na svakom globusu od sedam Rundi našeg Zemaljskog Lanca, takav trokut usmjerava djelovanje evolucijskih sila tog globusa. Tijekom razdoblja kada se Životni val manifestira na globusu, postoje tri Gospodara svijeta, sedam Buddha i broj Mahachohan-a koji nije otkriven.

Tijekom duge prošlosti čovječanstva, u prve tri Runde pa sve do razdoblja Četvrte Rase Četvrte Runde, dužnost Buddhe su imali Adepti koji su došli u Zemaljski Lanac iz drugih evolucijskih sustava naprednijih od našeg, poput Venere. Ali je Gospod Gautama Buddha bio taj koji je prvi iz našeg čovječanstva postigao razinu Budastva. Budističke knjige pripovijedaju o djelovanju njegove volje i odricanja, a Adepti potvrđuju budističku legendu kao glavnu točnu suštinu. Tu sam legendu ispričao u priči za djecu (Krist i Buda).

Odlučnost

"Davno, davno, živio je na zemlji plemenit i hrabar čovjek, po imenu Sumédha. Tih se dana među ljudima kretalo jedno čudesno biće, Buda. Zvali su ga Buddha Dîpankara. Jednog dana Buddha i Njegovi sveti dolazili su u neki grad. Ljudi u gradu bili su radosni zbog Njegovog dolaska, i sve je bilo učinjeno da grad bude lijep. Ceste su pometene i posute, drveće okićeno zastavama, i sve je izgledalo uzvišeno. Sumédha se pridružio tom radu, jer je i on znao kakva je slavna osoba Buddha i želio je iskazati svoje poštovanje. Sumédha je trebao poravnati, pomesti i ukrasiti dio puta, ali kada je Buddha došao, njegov posao nije bio završen, a nasred ceste bila je jedna velika lokva kroz koju je Buddha morao proći. Sumédha to ne bi dopustio, pa je legao licem u blato, kako bi Buddha mogao prijeći preko njegovog tijela na drugu stranu. I dok je tako ležao, rekao je sebi: „Mogu li i ja jednog dana biti Buddha poput Buddhe Dîpankare, mogu li i ja jednog dana spasiti svijet.“

"Buda je hodao preko njegovog tijela, a zatim se zaustavio i pogledao Sumédhu na tlu. Zatim je pogledao daleko u budućnost vizijom Buddhe i vidio da će, stoljećima od tada, Sumédha ispuniti svoje težnje i živjeti na zemlji kao Buddha, Buddha Gautama. Dakle, razgovarao je sa Sumédhom i ostalima oko njega i rekao: "Ovaj Sumédha je budući Buddha. Jednog će dana biti Buddha i spasit će svijet."

Nominacija

"Nakon Odluke, prošlo je mnogo, mnogo vremena. Mnogi Buddhe su došli i izrekli svoju Poruku, svaki od Njih ju je davao svom nasljedniku za duhovnu dobrobit svijeta. Ali svi ti Buddhe nisu bili od nas. Tada nije bilo nijednog među nama koji bi mogao preuzeti tu uzvišenu dužnost, i tako su nam Buddhe i Devasi dolazili s daleke Venere. Ali dolazi vrijeme kada će ljudi sami raditi svoj posao bez pomoći, kada će njegovi Buddhe i Manui biti cvijeće ovog našeg čovječanstva. Tko bi trebao biti prvi Buddha, prvi veliki cvijet našeg ljudskog stabla?

"Tih dana samo su dvojica među milijunima ljudi stajala nad ostalima u snazi milosti i ljubavi, Sumédha i Drugi. U kasnijim danima poznajemo ih kao Gautamu i Maitreju, Budu i Krista. Veliki kakvi su tada bili, ali ni jedan ni drugi nije bio spreman osposobiti se za službu budućeg Buddhe Četvrte Korijenske Rase. Ako nijedan u pravo vrijeme ne bi bio spreman za službu, čovječanstvo bi sigurno patilo. Ipak, činilo se gotovo nemogućim osposobiti se na vrijeme, toliko je bilo posla, malo je vremena preostalo.

"Onda, mali Cvijete, iz ljubavi prema tebi i meni, i milijunima poput nas, Gospodin Buddha, odlučio je da će, koliko god to koštalo, prisiliti svoj razvoj, tako da kada dođe vrijeme da se Buddha pojavi i da utješi ljudska srca, svijet ne bi prošao bez pomoći. Život za životom On se trudio, poduzimajući nadljudske napore, Njegovo odricanje je bilo tako veličanstveno postignuće, da čak i najveći od Adepta, mali Cvijet, govori sa strahopoštovanjem, ljubavlju i poštovanjem ljubavi koju nam je izrodio, koja ga je natjerala da se tako žrtvuje za naše dobro. Dakle, od njih dvojice, na istoj razini napredovanja, davno, Jedan je, Gautama, preuzeo Nominaciju, dok je Drugi, Maitreya, išao s Njim korak uz korak kao Njegov glavni pomagač.

Ispunjenje

"Prije dvije tisuće i šest stotina godina, Sumédha se kretao među ljudima kao Buddha čovječanstva. To Njegovo rođenje bilo je u Indiji i ljudi su ga neko vrijeme zvali princ Siddhârtha iz klana Gotama, ali kada je Njegovo djelo bilo završeno i kada je postigao stanje Buddha, sebe je nazvao Samana Gotama Tathâgata. Osamdeset godina živio je među ljudima, posljednji od mnogo puta. Četrdeset i pet godina je propovijedao i poučavao, ljubeći svoje bližnje više nego što majka voli svoje jedino dijete. Svakome je govorio kako je odgovaralo njegovom razumijevanju. Sa svećenicima i znanstvenicima u dubokim pojmovima filozofije, s dječaćićem Chattom u dječaćkim stihovima koje je spjevao za njega.

„Kada je došlo vrijeme da On, Buddha, umre, napustio je taj oblik, da se nikada više ne vrati u tijelo rođeno od žene, a odlazeći, dao je u ruke svog nasljednika, Maitreye, Gospodu samilosti, Kristu Pomazaniku, tvoje i moje dobro, malo Cvijeće, i ono od ostalih šezdeset tisuća milijuna koji čine naše čovječanstvo." Veliki Adept poznat kao Mahachohan jednom je rekao, opisujući sebe i svoju subraću Adepte, da su svi oni "odani sljedbenici duha utjelovljenog apsolutnog samo-žrtvovanja, čovjekoljublja, božanske dobrote, kao jedne od najviših vrлина koje je mogao postići na ovoj zemlji tuge, čovjek od ljudi, Gautama Buddha." (Pisma Majstora Mudrosti, Pismo I) A kasnije, jedan je od Majstora rekao govoreći o njihovoj mudrosti i ljubavi u usporedbi s onima Gospoda Buddhē: "Osjećamo se kao da smo prah pod Njegovim nogama."

Upravo iz tog razloga Majstor K.H., nakon što je gospodinu Leadbeateru dao "blagoslov našeg Gospoda", daje mu "moj jadni blagoslov".

Štiti te od svakog zla

G. Leadbeater više nije s nama da bi potvrdio na koji način ga je Majstor od 1884 štitiio, od kada je ušao u rad Majstora, pa do 1934. kada je bio oslobođen tog rada na fizičkoj razini. Tijekom bliske i intimne suradnje s njim duge četrdeset i pet godina, nikada nisam primijetio niti jedan trenutak da bi njegovo potpuno povjerenje u Majstora bilo pokolebano čak i najmanji treptaj, niti da je splasnuo njegov entuzijazam za Majstorov rad. Tijekom jedanaest godina mog života s njim u Engleskoj, od 1889. do 1900., kada mi je osiguravao život i školovanje, život nije bio gladak. Nije imao vlastitih sredstava i morao je zarađivati za život najprije kao učitelj sinu gospodina Sinnetta, zatim kao učitelj koji je davao satove engleskog strancima u Londonu, a kasnije kao novinar u osoblju londonskog ureda Pioneer, indijskih novine. Bilo je razdoblja kada su mu prihodi bili tako mali da smo on i ja živjeli u maloj sobi, za koju se plaćao najam sedam šilinga. Imala je dovoljno mjesta za dva kreveta, stol i par stolica, kutiju ili dvije i umivaonik. Njegova znatna zbirka knjiga bila je svezana u svežnjeve i stavljena ispod oba kreveta. Morao sam pohađati svoje satove, a on svoje lekcije ili ići u svoj ured. Moj dio je bio da se brinem o našem vrlo skromnom domaćinstvu. Sjećam se dana kada je jedini novac u ruci bio pola penija, iako se uvečer očekivalo nekoliko šilinga. Srećom, ostalo mu je još nešto dobre odjeće, jer je bilo uobičajeno da na sastancima Lože gospodina Sinnetta, Londonske lože, čiji je gospodin Leadbeater bio tajnik, svi budu u večernjim odijelima. Bilo je prilika kada su njegovo odijelo i zlatni sat bili

založeni u zalagaonici. U „vanjskom svijetu“ za njega je bilo uspona i padova, a posebno teško vrijeme bila je 1906., kada se činilo da je njegova najveća kolegica, Annie Besant, prekinula veze dubokog prijateljstva s njim. Ali njegov je stav bio spokojan, jer jedino što je bilo važno bilo je da bude vjeran djelu Majstora i da ga ne pokoleba prosudba koju su drugi stvorili o njemu, premda je osjećao mnogo otuđenosti od svog najvećeg prijatelja. Ali on je sa savršenim povjerenjem rekao: "Bit će sve u redu, jer će ona razumjeti." Što se tiče činjenice da su se čak i neki od njegovih najstarijih i najuravnoteženijih prijatelja, na čiju se zdrav razum mogao osloniti, okrenuli protiv njega, zadovoljan se prisjetio Pavlove izreke: "Tko si ti da sudiš drugom sluzi? Njegov gospodar će ga uzvisiti ili poniziti". Ova je misao za chelu svjetionik doma kada je bačen u olujna mora karme. "Za svog Majstora stojim ili padam, on je moj sudac i nitko drugi." Takvo povjerenje u Majstora samo je još jedan aspekt povjerenja u sebe.

Jednom prilikom je "štit" njegovog Majstora stao pred njega i spriječio ozbiljne ozljede. Bila je vrlo burna zimska večer u Londonu, a on se vraćao kući s lekcije, pognute glave i boreći se da drži kišobran protiv vjetra i kiše. Odjednom je začuo glas Majstora: "Odskoči natrag, brzo." Odmah je skočio natrag, i tek što je to učinio, kad mu se pod noge srušio veliki dimnjak, bačen vjetrom, ili Dugpom. Kad se vratio kući, ispričao mi je što se prije samo nekoliko minuta dogodilo.

Ja i sam znam što je "štit" Majstora i moram o tome svjedočiti, iako to predstavlja povlačenje zavjese koja skriva od svijeta nečiji unutarnji život. Činim to u povjerenju da bi to moglo potaknuti druge da se uvijek iznova trude da budu "čvrsti do kraja". Majstor nije nikada umanjio moju karmu, niti me spriječio da napravim greške. Ali, vidjevši da sam bio predan Njegovom radu i pokušavao služiti Stvari čovječanstva u svojoj maloj mjeri, kao što on služi u svojoj velikoj mjeri. Kada sam bio na dnu, svjetlo njegove nježnosti i razumijevanja sjalo je preda mnom, a kad sam bio na suncu, bljesnuli su pred mojom maštom i idealizmom veći ideali koje tek treba slijediti. Postojala je prilika u ovom životu kada je trebalo izdržati najstrašniju karmu svih mojih života, izvan najluđih snova moje mašte, blok karme koji se morao maknuti s puta, i nasilje čiji nalet bi me sigurno zbacio s nogu do uništenja. Trideset i jednu godinu prije nego što se to dogodilo, predvidio je njegov dolazak i dao mi dragocjen dar, istinski "Zapamti me", izvor inspiracije koji mi je dugi niz godina bio iznenađenje jer ga tada nisam zaslužio. Premda sam od njega imao čuđenje djeteta, potpunu dobrotu i ljepotu, mudrost i moć oca, gledati u koga je bilo fascinantno i radosno. Predvidio je posao koji ću obaviti za njega unatoč manama mog karaktera i želio je da polako rastem u posebnom otporu koji mi je bio potreban u suđenju koje dolazi. Tri mjeseca prije početka karme, kada sam živio na suncu, pokazao mi je, bez naznake katastrofe koja će se tako brzo dogoditi, sliku budućnosti vječne radosti o kojoj nisam ni sanjao, nakon karme koju treba odraditi. Dakle, kroz sve godine užasne kušnje, kada nije mogao ni malo smanjiti tjeskobu moje boli, vizija koju mi je dao stajala je preda mnom, učeći me da nikad ne gubim nadu, jer "Evo, ja sam uvijek s tobom, do kraja", i kako bih bio potpuno siguran u prolaznost svake sumnje, kako bi sunce i radost, ne zbog mene, već zbog drugih, ponovno bili moji. Takav je za mene bio Njegov štit.

Da je gospodin Leadbeater s nama u ovom trenutku, rekao bi svima kako i ja kažem: "Vjerujte u svog Majstora, neumorno radite za njega i on će vam ispuniti želju vašeg srca".

Pozdrav tebi, moj novi chela.

Time je ispunjena težnja života. Jer gospodin Leadbeater je poznao Majstora K.H. u mnogim prethodnim inkarnacijama i pokušavao ga je slijediti. Ali samo u ovom životu ga je njegova karma dovela do kapije Puta Oslobođenja, koji je i Put Radosti u Služenju. "Sjećanje na našeg Gospoda Tathâgatu" bljesnulo je u Egosu, a osobnost je skočila u ono što se nižem umu činilo mrakom potpunog nepoznatog. Intuicija je zasjala u velikoj krizi, a u razmaku od dvanaest sati saželo se iskustvo i rad za koji se reklo da je u prosjeku potrebno sedam godina.

Moje bilješke nikome ne pokazuj.

Pokazane su mi, uz dozvolu Majstora, godinama nakon toga. Ali tek je 1908., uz dopuštenje Majstora, pismo objavljeno u The Theosophist-u iz siječnja te godine.

Kada je pismo objavljeno, g. Leadbeater je namjerno izostavio ovu napomenu: "Moje bilješke nikome ne pokazuj". Te sam je isto izostavio kad sam 1919. ponovno tiskao pismo u Pismima Majstora Mudrosti, prva serija. Zašto?

Objašnjenje koje moram dati je najteži dio za napisati u komentarima ovih pisama Učitelja K.H. jer se bavi dubokim razočaranjem koje je veliki teozof koji je volio svog Majstora dao tom Majstoru, putem intelektualnog ponosa i nedostatka intuicije.

Među nositeljima Teozofskog društva, uz H.P.B. i pukovnika Olcott-a, bio je i A.P. Sinnett. Njegovo je izvanredno postignuće kada je kroz svoj Okultni Svijet objavio zapadnom svijetu postojanje Adepta i njihove filozofije. Još godinama prije nego što je H.P.B. iznijela svoju monumentalnu Razotkrivenu Izidu. Ona i pukovnik Olcott, s drugima, su 1875. osnovali Teozofsko društvo, a 1878. započeo je sjajan posao u pokretanju The Theosophist-a. No gospodin Sinnett je po prvi put, u svom Ezoteričkom Budizmu dao suvremenom svijetu nacrt Mudrosti Majstora, posebno u pogledu njihovog djelovanja u razvoju čovječanstva. Iz odgovora na raznolika pitanja, često o vrlo nepovezanim temama, gospodin Sinnett je svojim umom općenito shvaćao ono što su Majstori imali reći o čovjeku, nevidljivim svjetovima, životu nakon smrti i napretku čovječanstva kroz eone vrijeme. S Ezoteričkim Budizmom rođena je još jedno predstavljanje Mudrosti, koju su bistri umovi modernog svijeta mogli preispitati i dokučiti.

Pa ipak, gospodin Sinnett je imao čudan nedostatak. Iako je gajio duboku ljubav prema Majstoru K.H., kojeg je oslovljavao sa "čuvarom", njegova je volja bila manjkava u promijeni određenih svojih aspekata karaktera kako je Majstor želio. Do zadnjeg je imao ukorijenjenu predrasudu o superiornosti zapadnih rasa i inferiornosti istočnih rasa. Iako je ponekad bio zadivljen očitom moći koju su Adepti posjedovali, nikada nije bio uvjeren da oni, budući da su Istočnjaci, imaju stvarno bolje znanje od njega o svim

pitanjima, posebno o Zapadu. Moramo samo pročitati dugu korespondenciju između njega i Majstora kako bismo primijetili kako je stalno isticao svoja stajališta nasuprot onih Majstora, o tome kako Teozofiju treba dokazati zapadnjačkim umovima. H.P.B. nije samo u šali u svom primjerku Izide, koju mu je dala, napisala "Šefu", niti nakon što je svog vlastitog Majstora (nikad niti sa najmanje nepoštovanja, ali strogo doslovno u svom amerikanizmu) nazvala "Šefom", nazvala je gospodina Sinnetta "Pod-Šefom".

Upravo ga je taj intelektualni ponos naveo da često bude nepravedan, pa čak i kako Majstor kaže "okrutan", i prema H.P.B. i prema pukovniku Olcott-u. Američka demokracija, nedostatak uglađenosti (gospodina Sinnett-a) i "društvenih manira" pukovnika Olcott-a žestoko su ga nagrizli. Za njega je u većini stvari H.P.B. stalno bila u krivu.

Malo-pomalo postao je toliko nerazuman u svojim zahtjevima prema Majstorima, i toliko nespreman prihvatiti da u okultizmu postoje kruta pravila, da je, što god je Majstor K.H. činio, g. Sinnett podizao sve veću barijeru između sebe i "čuvara" kojeg je u srcu volio. Napokon, kada je 1884. godine počeo napad Coulomb-ovih, a njegov odnos prema H.P.B. bio jedan stalni okrivljujući za gluposti i pogreške, za koje ju je smatrao krivom, Majstor mu je rekao:

„No, ona je praktički mrtva, a vi ste, oprostite mi na još jednoj istini, ubili grubog, ali vjernog posrednika, štoviše, onoga koji vam je osobno bio odan.“

"Prijatelju, čuvaj se ponosa i egoizma, dvije najgore zamke za onoga koji se želi popeti na visoke staze znanja i duhovnosti. Otvorio si šav svog oklopa za Dugpe, ne žali se ako su ga pronašli i tamo te ranili." (Pisma Mahatme A. P. Sinnettu, Pismo LXVI)

G. Sinnett je primio ovo pismo u Londonu 10. listopada 1884., tri tjedna prije nego što je g. Leadbeater primio svoje. Ranije u srpnju te godine, Majstor je napisao gospodinu Sinnettu: "Odlučan sam uložiti još jedan napor (posljednji koji mi je dopušten) da otvorim vašu unutarnju intuiciju.

"Nažalost, koliko god velik vaš čisto ljudski intelekt, vaše duhovne intuicije su nejasne i maglovite, jer nisu razvijene." (Pisma Mahatme A.P. Sinnett-u, Pismo LXII) Moralo je biti nakon 10. listopada, a prije 31. listopada (datum prvog pisma g. Leadbeateru), da je s nekom više nego inače nepravdom prema H.P.B. gospodin Sinnett zatvorio (sve nesvjesno, u čemu je i njegova tragedija) vrata Majstoru u lice. Pa je tako Majstor napisao:

"Pravo je na njezinoj strani. Vaše optužbe su krajnje nepravedne i to što dolaze od vas me još više boli. Ako nakon ove jasne izjave i dalje ostanete na istom stavu, morat ću izraziti svoje duboko žaljenje zbog ovog našeg novog neuspjeha, te ti želim od sveg srca što bolji uspjeh s dostojnijim učiteljima. Njoj svakako nedostaje milosrđe, ali tebi nedostaje razlučivanje.

Nažalost vaš K. H."

Ali gospodin Sinnett je i dalje zadržao isti stav, do kraja. Godinu dana prije nego što je umro, kad sam ga vidio, još je bio pun pritužbi i poniženja na račun H.P.B., a posebno

na njezin doprinos Teozofiji. Ali za razliku od njega, gospođa Patience Sinnett, visoko intelektualna žena, razumjela je H.P.B. i uzimala u obzir njezine nekonvencionalne manire i naglost, jer je voljela H.P.B. i H.P.B. je to znala, kao i Majstor.

Kad sam kao dječak došao u Englesku, dvije sam godine živio u njegovoj kući. Iako je bio pristojan prema meni, bili smo samo poznanici. Međutim, uvijek je bio srdačan s gospodinom Leadbeater-om. No, imao sam mnogo prilika promatrati gospodina Sinnetta i njegove manire, jer sam 1894. primljen u Unutarnju Grupu Londonske lože kao chela Majstora i bio sam prisutan na intimnim i neformalnim okupljanjima i raspravama Grupe koja su se održavala većinom u nedjelju ujutro u knjižnici gospodina Sinnetta.

Gospodin Sinnett, čak ni 1889., kada sam se pridružio njegovom kućanstvu, nije shvatio da je prekinuo vezu s Majstorom. Iako više nije primao pisma, bio je potpuno uvjeren da Majstor i dalje komunicira s njim, preko jedne dame, vidovnjakinje, koju je tjedno dovodio u trans, kad god bi boravila s njegovom ženom i njime (ova gospođu, koja je živjela u Irskoj, dolazila je u London samo jednom ili dvaput godišnje). Kada nekoliko godina kasnije, ova dama više nije mogla djelovati kao govornik Majstora (kako je gospodin Sinnett čvrsto vjerovao), našao je drugu, a kasnije još jednu. A kad sam ga zadnji put vidio, posljednji medij bio je muškarac. A gospodin Sinnett nikada nije posumnjao u istinitost komunikacija primljenih ovim kanalima.

U gospodinu Sinnettu je postojalo snažno uvjerenje, koje nitko od nas nije trebao osporiti, da će, ako Majstor ikada odluči komunicirati, to učiniti s njim prvo, a tek preko njega s drugima. Jako bi ga šokiralo da je g. Leadbeater, njemu tako mlađi u svim teozofskim pitanjima, primao pisma, a ne on, g. Sinnett. Majstor je želio da se gospodin Sinnett ne osjeća povrijeđenim, a odatle i riječi: "Moje bilješke nikome ne pokazuj." Dokle god je gospodin Sinnett bio živ, ni gospodin Leadbeater ni ja nismo željeli, da pročita ovo drugo objavljeno pismo, kako se ne bi osjećao povrijeđenim zbog ove zabrane Majstora.

Majstor je znao za ovu karakteristiku gospodina Sinnett-a, njegovo uvjerenje da je on jedini istinski predstavnik želja Majstora, jer u dugom pismu, koje je pukovnik Olcott dobio od Majstora na brodu, kada se približavao Brindisiju 1888. (Pismo XIX, Pisma Majstora Mudrosti, prva serija), dajući mu savjete i upute u vezi s problematičnom situacijom u Londonu, Majstor dodaje p.s.:

"U međuvremenu se pripremite, da će vam se u određenim krugovima uskratiti autentičnost sadašnjosti."

Da je Majstor bio u pravu, a što su "određene krugovi" bili, vidimo iz pisama g. Sinnetta 12. i 23. listopada 1888. g. Leadbeateru koji je tada radio na Cejlonu.

"Jedna čudna stvar: Olcott ima sa sobom pismo koje je očito primio od Majstora K.H. dok je bio na svom putovanju kući. Nakon što je isprva napravio priličan misterij, na kraju mi ga je pokazao, a ja se nimalo ne osjećam sigurnim u to. Čitao mi jako puno zajedno s drugim pismima s plavim rukopisom koja su nastala tijekom krize 1884., kada mi je sama gospođa B. priznala da su u to vrijeme Majstori stajali po strani i prepustili sve raznim učenicima uključujući slobodu korištenja plavog rukopisa. Naravno, ovaj odlomak je naj-strože privatna za vas. Ne želim podići novu buru

osporavajući autentičnost pisma, jer se osim toga ne odnosi izravno na mene, iako glasi kao da je u određenom smislu napisano meni, ipak ga okolnost raskrsnice čini sumnjivim. Budući da u svom srcu znam da je moja unutarnja odanost Majstoru i njegovim idejama, koliko ih mogu shvatiti, nepromjenjivo savršena kao i uvijek, kao takav i kao tvoj i ne mogu reći više. Pismo je samo veličanje gđe. B. pa, ako mi je dao do znanja da želi da molim gđu. B. za oprost što sam (bio?) (Ova riječ u zagradi s upitnikom i druga riječ koja slijedi, također u zagradi, nalaze se u originalu.) loše prosuđen (od strane) nje, otišao bih i najponiznije se ispričao, no u međuvremenu mogu slijediti samo unutarnje Svjetlo."

„Naravno, Olcott na svoj jednostavan bezazlen način shvaća pismo kao potpuno istinito bez razmišljanja o tome da ga dovede u pitanje i ne treba ga kriviti što je to učinio... Nisam mislio da ima i najmanje koristi reći Olcottu da ne vjerujem u autentičnost pisma."

Dakle, zaključujem ovu patetičnu priču o sjajnom radniku za Teozofiju, koji je mogao postati daleko veći služitelj da je imao manje ponosan um kao i manje rasnog ponosa. O njegovoj izdaji (opet nesvjesnoj) povjerenja na koju mu je izričitom naredbom ukazao Majstor da nikada ne objavi određena osobna i intimna pisma Majstora i njegovog brata, Majstora M., ovdje ne govorim ništa. Jer, čovjek neprestanom pritužbom izobličuje svoj um i nije u potpunosti odgovoran za kršenje dužnosti koje čast zabranjuje.

TREĆA PORUKA MAJSTORA K. H.

Treća poruka koju je Majstor uputio gospodinu Leadbeateru nije pismo, već kratka poruka u šest redaka, ispisana plavom olovkom, koja se nalazi na posljednjoj stranici pisma H.P.B. dok je ono prolazilo poštom. Postoji nekoliko primjera ove metode koju su Majstori usvojili kada su umjesto pisanja pisma dali njegovu suštinu isprepletenim riječima ili frazama ili ispisanim preko pisma.

Pismo H.P.B., poslano u Elberfeld, Njemačka, za gospodina Leadbeater-a koji je tada živio u Colombu na Cejlonu, bavi se tragičnim slučajem još jednog neuspjeha učenika na probi. Bio je to mladi brahman iz južne Indije, po imenu S. Krishnamachari. Bio je malenog rasta i službenik u Sakupljačkom uredu u Nellore-u, ali je između 1880. i 1881. dao ostavku i otišao u Bombay k H.P.B. i pukovniku Olcott-u. Nakon toga je odbacio svoje ime i nazvao se Bawajee. H.P.B. je dobila upute od Majstora da ga koristi kao radnika, a postao je pomoćnik Damodaru K. Mavalankar-u.

U tom trenutku je postojao prihvaćeni chela Majstora K.H. koji se zvao Gwala K. Deb. Mislim da je bio Tibetanac, jer je nekoliko godina živio u Tibetu s Majstorom. U Indiji je bio poznat i pod indijskim imenom Dharbagiri Nath. Pojavila se prilika da su Majstoru K.H. trebala dva glasnika za gospodina A. P. Sinnett-a u Simli. Jedan odabrani glasnik bio je R. Keshava Pillai iz Nellore-a, a pisma 65 i 66 Majstora Mudrosti (druga serija), detaljno opisuju pomoć koju je trebao pružiti glavnom glasniku, Deb-u.

Ali Deb nije mogao ući u vlastito fizičko tijelo, jer se ono pripremalo za određeni okultni rad, koji bi bio onemogućen da je to tijelo kontaminirano grubim magnetizmom okoline.

Bawajee je zamoljen, a on je pristao, da se u određenim prilikama odrekne svog fizičkog tijela, kako bi Deb mogao živjeti u njemu i obaviti traženi posao. Dok je Deb okupirao tijelo Bawajee-ja, Bawajee je živio u astralu, svjestan da Deb koristi njegov fizički nositelj.

Zadatak obavljen, Deb otišao, a Bawajee se ponovno vratio. Od tog vremena, H. P. B., pukovnik Olcott, Damodar i nekoliko drugih koji su znali što se dogodilo zvali su Bawajee i Dharbagiri Nath (što je bilo Deb-ovo ime).

Kad je u veljači 1885. H.P.B. otišla u Europu, s njom su bili dr. F. Hartmann, gospođica Mary Flynn i Bawajee. Godine 1886., kada je H.P.B. živjela u Elberfeld-u u Njemačkoj, Bawajee, koji je do tada gledao na H.P.B. s poštovanjem, se promijenio. H.P.B. opisuje promjenu u svom pismu gospodinu Leadbeateru, a postoji i nekoliko njezinih pisama gospodinu Sinnettu i drugima, koja sva opisuju ovu promjenu u Bawajee-u, a posebno jednu važnu činjenicu, da je Bawajee tvrdio da je bio prihvaćen chela i da je bio s Učiteljem u Tibetu. No Deb je bio taj koji je bio prihvaćeni chela, a ne Bawajee, koji je tek bio u ranoj fazi učenika na probi. Bawajee, čije je tijelo zauzeo Deb u svojoj posebnoj misiji, počeo je na temelju te činjenice stvarati jezgru ljudi oko sebe suprotstavljenu H.P.B. Osim toga, izokrenuo je te činjenice kako bi one odgovarale njegovoj taštini.

Kao posljedica sve te izdaje i dvostrukosti, Bawajee je pao. Majstor kaže: "Mali čovjek je pao." Majstorov komentar na situaciju napisan je na posljednjoj stranici pisma H.P.B., precipitiranog tijekom njenog tranzita poštom. Otprilike godinu dana kasnije, Bawajee se vratio u Indiju, u teozofskim krugovima se ništa više o njemu nije čulo. Nekoliko godina kasnije umro je nepoznat.

Pismo H.P.B. također otkriva činjenicu da je g. Leadbeater, kao i 1884. godine, želio poslati pismo svome Majstoru, ovaj put preko H.P.B. Ona je to odbila nakon što je počeo misionarski napad, budući da su je Majstori, na njezin zahtjev, izuzeli od toga da bude njihova glavna točka za pojave na fizičkoj razini, jer su čak i neki koji su joj vjerovali počeli biti sumnjičavi. Tada je gospođa Laura C. Holloway bila iskušana ako bi se mogla uvježbati da bude na pravi način dovoljno osjetljiva kao glavna točka, ali je bila promašaj. Mohini M. Chatterjee, koji je već bio prihvaćeni chela, također je iskušan, ali ni on nije uspio.

H.P.B. stoga kaže da ona vraća gospodinu Leadbeateru njegovo pismo za Majstora. Ali kad je pismo H.P.B. stiglo u Colombo, pismo Majstoru koje se vratilo H.P.B. nije bilo unutra. A umjesto njega, na posljednjoj stranici njezina pisma bila je poruka od Majstora.

PISMO H.P.B. C.W.LEADBEATERU

Elberfeld, 23. lipnja 1886

Moj najdraži Leadbeater,

Bilo mi je drago, iskreno, primiti vaše pismo dobrodošlice. Što se tiče priloženog, stvarno ne mogu preuzeti na sebe da ga pošaljem. Ne mogu to, dragi prijatelju. Zaklela

sam se da više neću dostavljati pisma i Učitelj mi je dao pravo i privilegiju da to odbijem. Tako da sam ga ostavila sa strane i vratila vam ga kako sam ga i primila. Da je Mahatma K.H. prihvatio ili htio pročitati pismo, uzeo bi ga iz moje kutije, a ono što ostaje na svom mjestu pokazuje mi da ga odbija.

Doznajte sada nove događaje. Bawajee je potpuno protiv nas i sklon je uništenju T.D. Prije mjesec dana je bio u Londonu i spreman je otploviti natrag u Indiju. Sada je tu, nebo zna kad će otići, živi s Frankom Gebhard-om (starijim sinom koji je na njegovoj strani i kojeg je potpuno psihologizirao) i posijao neslogu i svađu u obitelji Gebhard, majka, otac, i dva sina Arthur i Rudolph ostaju vjerni učenjima Majstora, a ja i Frank smo uz njega. Nikada nam ne dolazi iako živi preko puta, i piše i piše knjige učenja protiv naših doktrina. On čini i više, svima izjavljuje da će objaviti manifest u kojem će izraziti žaljenje što je pridonio da zbunjuje javnost hranom o naravi Majstora i o tome što Oni hoće i što mogu učiniti. On tvrdi da je pet godina bio pod mayom, psihološkom iluzijom. On je za to vrijeme čvrsto vjerovao da su sve pojave proizveli Majstori, da je on sam u izravnoj komunikaciji s Njima, te da je primao pisma i naredbe itd. No sada on (Bawajee) zna bolje. Otkad je došao u Europu, saznao je istinu nakon što se prosvijetlio(!!!). Naučio je da Majstori NIKAD, ni u kojem slučaju, ne mogu komunicirati s nama, čak ni sa svojim Chelama. Nikada nisu mogli sami pisati ili čak precipitirati pisma ili bilješke svojim Chelama. Sve su takve proizvodi bili Maya, Elementala, sablasti, ako ne i "prijevera". On kaže: "Ezoterični budizam" je glupost i halucinacija. Ništa što se daje u The Theosophist-u nije istina. Moju "Izidu", pa čak i Tajnu Doktrinu, možda mi je, kako je rekao, diktirao neki okultist ili "duhovi", ali nikad Majstori. Na pitanje kako to da je došao sa mnom u Europu po nalogu svog Majstora, kako je rekao, sada hladnokrvno izjavljuje da je pogriješio, da se "predomislio" i sada zna da je to bila njegova vlastita iluzija. Olcott nikada nikoga nije izliječio mesmerizmom, nikad mu nisu pomogli Majstori, itd. itd.

Štoviše, on je ustrajno klevetao Subba Row, Damodara, Olcotta i sve u Adyaru. Natjerao je mnoge Europljane da izgube povjerenje u njih. Za Subba Row, kaže, da Europljaninu nikada u životu nije rekao istinu, da ih uvijek zavarava i da je lažac. Damodar da je također veliki lažov, i da samo on (Bawajee) poznaje Majstore i što su Oni. Ukratko, on od naših Mahatmi čini nepristupačna, neosobna Bića, tako daleka da do Njih nitko ne može doći!!! U isto vrijeme proturječi sam sebi, jednom kaže da je živio 10 godina sa Mahatmom K.H., drugi puta 3 godine, onda pak da je išao nekoliko puta u Tibet i vidio Majstora samo izdaleka kada je ušao i izašao iz hrama. Najstrašnije laže. Istina je da on (B.), nikada nije bio na Tibetu i nikada nije vidio svog Majstora ni 100 milja blizu. SADA, imam jamstvo o tome od svog vlastitog Majstora. Bio je chela na probi. Kada je došao u sjedište u Bombay, vaš Majstor mi je naredio da kažem svima da je On prihvatio Krishna Swami-ja i poslao ga da živi s nama i radi za T.D. Poslan je u Simlu kod gospodina S., predao je svoju osobnost pravom cheli, Dharbagiri Nath-u, i od tada preuzeo njegovo ime. Kako sam bila pod zavjetom šutnje, nisam mu mogla proturječiti, kad sam ga čula kako se hvali da je živio sa svojim Majstorom u Tibetu i da je prihvaćen kao redovni chela. Ali sada kada je kao "probni" propao, zbog osobne ambicije, ljubomore na Mohini-ja i iznenadno razvijenog bijesa i zavisti, čak do mržnje prema pukovniku i meni, sada mi je Majstor naredio da kažem istinu. Što misliš da je učinio? Zašto, pogledao me u lice i pitao me što znam o

njegovom prošlom životu? Da sigurno nije išao Majstoru tijekom pet godina koliko je bio s nama, ali da je poznao Mahatmu K.H. 12 godina prije nego što je čuo za T.D.!!! Kada sam mu pokazala Majstorovo pismo u kojem je vaš Mahatma potvrdio moju izjavu i da on (Bawajee) "nikada NJEGA nije vidio niti išao na Tibet", g. B. je hladno rekao da je to sablasno pismo, jer da Mahatma nije mogao pisati pisma, niti bi ikada išta rekao o svojim Chelama.

Tako se skriva iza trostrukog oklopa neodgovornosti, i nemoguće ga je uhvatiti za njega, koji poput Franka Gebhard-a vjeruje da je svaka riječ B-a evanđelje. B. ništa ne poriče, priznaje sve, svaku pojavu, i izlazi iz svega govoreći da je to bila iluzija, njegova Karma. Kad ga se uhvati u nepodnošljivom proturječju, izvlači se iz njega govoreći da se nijedan chela ne sjeća vremena, prostora ili figura (!) otuda i proturječje. Kad mu se preko njegovog vlastitog rukopisa pokaže da je branio pojave i propovijedao doktrine Društva i Majstora, on odgovara: "O, da, ali bio sam u iluziji. Sada sam se PREDOMISLIO." Što možeš učiniti? On želi uništiti naše Društvo i kada se vrati u Indiju, bacit će sumnje u um svakog hindusa. Damodar koji zna istinu o njemu i mogao bi ga razotkriti daleko je i nema se želje vratiti. Stoga, osim ako Subba Row i nekolicina iskrenih Hindusa ne pomognu pukovniku da ga razotkriju (a Subbaya Chetty (još uvijek živi u Adyaru (1941.god.)) zna da nikada nije bio na Tibetu), Društvo je izgubljeno ili će doživjeti još jedan strahovit grč. Zbogom dragi moj druže, međutim, ne gubi hrabrost. Majstori su s nama i zaštitit će sve one koji su uz Njih. Pišite Ostende-u, poste restante za mene. Bit ću sutra tamo.

Vaša uvijek vjerna i bratska,

H.P. BLAVATSKY

[Postscript na vrhu prve stranice]

Moja ljubav i blagoslovi Don Davidu (op.: Anagarika H. Dharmapala, osnivač Mahabodhi društva) i svoj Braći. Moji najveći salami s poštovanjem Visokom svećeniku Velečasnom Sumangali (op: Visoki svećenik Adam's Peaka, ravnatelj Vidyodaya Sveučilišta za budističkog svećenika, najkorisniji suradnik pukovnika Olcotta.). Zamolite njegov blagoslov za mene.

TREĆA PORUKA MAJSTORA K.H.

Zadrži hrabrost. Zadovoljan sam tobom. Drži se vlastitog savjeta i vjeruj u svoju bolju intuiciju. Mali čovjek je pao i požnjeti će svoju nagradu. U međuvremenu tišina.

K.H.

TREĆA PORUKA MAJSTORA K.H.

Zadrži hrabrost.

H.P.B. kaže, pred kraj svog pisma gospodinu Leadbeateru, "Ne gubi hrabrost." Svi koji su bili u bliskom dodiru sa H.P.B. bili su svjesni koliko je bila osjetljiva na svaku moguću štetu ili opasnost za Teozofsko Društvo. Nakon velikog udara koji je Društvo zadobilo napadom misionara, kada mnogi nisu imali hrabrosti da otvoreno potvrde svoje povjerenje u istinsku vrijednost Društva, možemo samo zamisliti koliko je H.P.B. bila zabrinuta zbog Bawajee-jeva prebjega. Njezina je tjeskoba sigurno preuveličavala njegov utjecaj, jer, osim podjele koju je stvorio u obitelji Gebhard, nigdje u Društvu u to vrijeme nema traga da je Bawajee-jev napad na H.P.B. izazvao ikakve smetnje. No gospodin Leadbeater je bio daleko na Cejlonu, a pismo H.P.B. je bilo tako alarmantno da bi svatko pretpostavio da se na Društvo sručila još jedna kriza.

Pozitivne riječi majstora, "Zadržite hrabrost", ukazale su gospodinu Leadbeateru da opasnost za Društvo nije bila onakva kakva ga je do temelja potresla 1884. godine.

Zadovoljan sam tobom.

Pet jednostavnih riječi (I am pleased with you.), ali kakav su život morale donijeti gospodinu Leadbeateru! Sada nema nikog živog tko bi bolje od mene znao kakva su ga naprezanja i nelagode snašle, da si je dopustio da ih primijeti, kada je živio u Colombu u sjedištu "Budističkog Teozofskog Društva". To Društvo nikada nije bilo "Teozofsko", i premda je neko vrijeme nekoliko stotina Cejlonaca postalo članovima matičnog Teozofskog Društva, bili su budisti od prvog do zadnjeg, a sumnjam da je i pola tuceta njih ikada imalo ideju o tome što je Teozofija kao filozofija ili kao pogled na život. Atmosfera u Cejlonskom sjedištu nikada nije bila "Teozofska", kako mi tu riječ razumijemo.

Osim nedostatka ove prikladne atmosfere Adyara, čisto fizička neugodnost životnih uvjeta u Pettah-u, "starosjedilačkom gradu", u jednom od njegovih prepunih dijelova, za Europljana profinjenih navika, većinu bi natjerala da ga brzo napusti. Gospodin Leadbeater je imao na prvom katu, na kraju zgrade koja se naslanjala na ulicu, jednu malu prostoriju koja je služila kao pisarnica, blagovaonica i dnevni boravak. Malena spavaća soba bila je odijeljena od verande platnenim paravanom. Sigurno da je imao zasebnu kupaonicu u koju se morao spustiti u prizemlje, a pored nje je bio, ne klozet, jer nije imao vode, pa čak ni indijanski aranžman s dnevnim "čistačem", već užasnu septičku jamu koja se čisti jednom godišnje. U prizemlju je bila tiskara i dvorana za sastanke za tjedno propovijedanje od devet navečer do ponoći.

Budističko Društvo mu je dalo mali džeparac i jednog slugu, no koliko je mali bio taj "životni džeparac" može se procijeniti po tome što je živio uglavnom od kaše, kruha i banana, i nešto malo što je ostalo za mlijeko. Čaj i kava bili su skupi luksuz. Gospođa Sinnett mu je povremeno slala čarape i rupčice. Morao je stalno putovati u sela, obično noću volovskim zapregama, jer je danju bio zauzet organiziranjem škola, primanjem pretplata i prikupljanjima. Prve godine putovao je sa pukovnikom Olcott-om, ali kasnije sam. Dnevnicu g. Leadbeatera iz tih godina sadrže samo kratak spomen mjesta. Ali koliko je to bilo teško putovanje shvaćam tek sada, budući da sam rođen na Otoku, i tek nakon što sam otišao u Englesku shvatio sam u kakvim je uvjetima živio, iako u to vrijeme, rođen u takvom okruženju, nisu izgledali drugačije nego uobičajeno.

Ali on se "držao svog posla". Slijedeći u tom poslu pukovnika Olcotta, gospodin Leadbeater je pomogao u izgradnji Budističkog Obrazovnog Pokreta na Cejlonu, iako se čini da čak i danas budisti jedva da su svjesni te činjenice. Ipak, ako je Majstor rekao: "Zadovoljan sam tobom", što je bilo važno što drugi nisu rekli?

vjeruj u svoju bolju intuiciju

Živeći na Cejlonu, i nakon što je tako iznenada prekinuo svoje veze s članovima Teozofskog Pokreta u Engleskoj, osim Sinnett-a nije bilo nikoga tko bi ga obavještavao o događajima, a čija pisma imam ovdje u Adyaru. Pisma gospođe Sinnett, kada izvještava o bilo kojem teozofskom događaju, izvješćuju, ali ne osuđuju (Vjerojatno mu je i gospođica F. Arundale povremeno pisala, ali očito ništa važno što bi se sačuvalo za buduće čitanje.). Gospodin Sinnett je osjećao toplo divljenje čistoći karaktera i motiva gospodina Leadbeatera, vjerovao mu je i tako slobodno izgovarao svoje mišljenje. No gotovo uvijek s pristranošću protiv H.P.B. i pukovnika Olcotta. Za gospodina Sinnetta, ništa što je Središte u Adyaru učinilo nije bilo ispravno ili razumno, a što se tiče Pokreta u Europi, prema njegovom izvješću jedva da je živ, a kada se pak H.P.B. vratila iz Njemačke u London, i počela ponovno ulijevati život u Društvo, činila je više štete nego koristi.

Da je gospodin Leadbeater prihvaćao kao točno sve što je gospodin Sinnett opisivao, bio bi jako zabrinut za budućnost Društva. A budući da je duboko cijenio gospodina Sinnetta, trebalo je mnogo godina prije nego što je njegova vjera u prijatelja kao u nepristranog i pouzdanog pripovjedača događaja oslabila. Upravo u tom razdoblju, kada su pisma gospodina Sinnetta bila sumorna, savjet da vjeruje u svoju "bolju intuiciju" bio je očito neophodan, budući da ga je dao Majstor.

Mali čovjek je pao

Kako je pao, vidljivo je iz pisma H.P.B.. Ali zašto, tko da zna osim Majstora? Očito je da je sa privilegijom da bude uzet kao chela na probi, ne samo latentno dobro nego i latentno zlo isplivalo na površinu. Bawajee je samo još jedna ilustracija izreke H.P.B.: "Put Okultizma posut je olupinama."

i požnjeti će svoju nagradu.

Jedva da znamo što su točno karmičke "nagrade", koje dobivamo kada ne uspijemo u okultizmu. Očito, mnogo ovisi o uzroku neuspjeha, koliko u svemu tome ima slabosti, moralnog kukavičluka, ponosa, ambicije, zavisti, ljubomore, koje igraju svoju ulogu u toj tragediji. Svaka sila koja se pokreće na fizičkoj, astralnoj ili mentalnoj razini, bilo za dobro ili za zlo, ostvaruje svoj rezultat na vlastitoj razini. Ako je motiv dobar, ako ne postoji ništa osim dobrog na mentalnom planu, na razini je daleko veće snage od astralne ili fizičke. Puke pogreške zbog nepažnje ili apatije stvaraju daleko manje zle karme od ljubomore, zavisti i ambicije.

Gdje god se dogodi neuspjeh, veliki ili mali, jedan učinak u budućim životima će biti da se susretnemo sa preprekama koje nam, jedna za drugom, preprečuju put, na neshvatljiv i nezaslužan način, a kada se nadamo da ćemo ostvariti ovu ili onu težnju. "Nagrada" za neuspjeh je frustracija u budućim životima. Ipak, neuspjeh nije zauvijek. I svako dobro koje je učinjeno u službi čovječanstva i Majstora (a Bawajee je zabilježeno služenje za oboje) donijet će u budućim životima žetvu prilike za prilikom, unatoč frustracije. Izgubljene prilike opet donose prilike, ako negdje u nama još gori plamen težnje.

U međuvremenu tišina

Čuvajući u svom umu i srcu ono što je Majstor rekao, gospodin Leadbeater je bio "tih", naporno je radio, oslanjajući se na sebe, sve dok mu Majstor nije rekao da preda okultno znanje koje je prikupio nakon uvježbavanja od strane Majstora, ne dajući nikakve naznake tog okultnog napretka koji je napravio, kao chela koji je izdržao svaki ispit i uvijek se nalazio na svom mjestu.

PISMO MAJSTORA K.H. H.S.OLCOTT-u

Ovo je stranica pisma Majstora iz kojega sam, na str.74, citirao njegov postscript: " U međuvremenu se pripremite, da će vam se u određenim krugovima uskratiti autentičnost sadašnjosti." Pismo je primio pukovnik Olcott 1888., precipitirano u njegovoj kabini. To je dugačko pismo od jedanaest stranica i tiskano je kao pismo XIX u Pismima Majstora Mudrosti, prva serija. Deseta stranica pisma je ilustracija koja slijedi. Razni teozofski djelatnici spominju se svojim inicijalima, među njima i "C. W. L."

PISMO MAJSTORA K.H. H.S.OLCOTT-u

Želim da uvjerite druge T.T., R A.M., N.N.S., N.D.C., G.N.C., U.U.B., T.V.C., P.V.S., N.B.C., C.S., C.W.L., D.N.G., D.H., S.N.C., itd. među ostalima, ne zaboravljajući druge prave radnike u Aziji, da tok karme uvijek teče i mi kao i oni moramo izboriti svoj put prema Oslobođenju. Bilo je bolnih iskušenja u prošlosti, drugi vas očekuju u budućnosti. Neka vjera i hrabrost koji su vas do sada podržavali izdrže do kraja.

Bolje je da za sada nikome ne spominjete ovo pismo, čak ni H.P.B. osim ako vam ona sama to ne spomene. Dovoljno vremena.

INICIJALI U PISMU

Jedina imena za koja sam siguran su sljedeća:

T. T. Tookaram Tatya

N. N. S. Norendro Nath Sen

G. N. C. Gyanendra Nath Chakravarti

T. V. C. T. Vijayaraghava Charlu

P. V. S. P. Vencata Subbiah

C. S. (Pandit) Chandra Sekhara

C. W. L. C. W. Leadbeater

D. N. G. Dina Nath Ganguli

S. N. C. S. Nilakantkumar Chatterjee.

OMOTNICA PRVOG PISMA

Omotnica je reproducirana u točnoj veličini. Adresa je pisana tintom, a rukopisom je od Majstora K.H.

Čini se kao da je Učitelj namjeravao napisati "Engleska" ispod imena grada "Liphook", ali kako je pismo trebalo biti poslano u Englesku, prepisao je slovo "E" i napisao "Hants.", poštansku skraćenicu za Hampshire, budući da je engleski običaj da se kada grad nije dobro poznat stavlja ime županije.

Čini se da je pismo, prema gosp. J. W. Matley-u (vidi Dodatak I), poslano nekome u poštu Londona, a ova je osoba u žurbi stavila žig na krivo mjesto i naopako. "Kensington" je poštanska četvrt na zapadu Londona; datum je jasan "OC-30-84".

OMOTNICA DRUGOG PISMA

Reprodukcija je u točnoj veličini. Omotnica je od bijelog papira, a kineska slova i debela crta oko njih su crvene boje. Preklop omotnice je na vrhu. Očito je to uobičajena omotnica koja se koristi u Tibetu, na kojoj je otisnuta neka vrsta "čestitke". Među pismima Majstora u Adyaru nalazi se deset omotnica ove veličine, u dvije boje, crvenoj i plavoj, te u nekoliko dezena. Pozdrav na ovoj omotnici od jednog kineskog gospodina glasi: "Neka vam velika sreća bude na usluzi." Možda je među mnogobrojnih dizajniranim omotnicama ova odabrana jer je u skladu s blagoslovima na kraju pisma.

OMOTNICA PISMA H.P.B.

Ova je reproducirana u točnoj veličini. "ELD" je zadnje poštansko mjesto, ELBERFELD. Njemačka markica na pismu je uklonjena za nečiji album markica.

H.P.B. na C.W.LEADBEATER-a 1886

Ilustracija ispod je točna reprodukcija stranice The Theosophist-a, str. 686, kolovoz 1886., u kojem se pojavljuje članak C.W.Leadbeater-a: "Anuradhapura i Mihintale". Primjerak ovog časopisa od H.P.B. se nalazi ovdje u Adyaru, a ona je plavom olovkom označila posljednja dva odlomka, kao što je reproducirano ispod:

H.P.B. DAR ZA C.W.LEADBEATER-A (I)

Sljedeći je reprodukcija u točnoj veličini riječi H.P.B. napisana u kopiji njezinog Glasa Tišine danom C.W. Leadbeateru.

GLAS TIŠINE

H.P.B. DAR ZA C.W.LEADBEATER-A (II)

Sljedeći je reprodukcija u točnoj veličini riječi H.P.B. napisana u primjerku njezinog Ključa do Teozofije danog C.W.Leadbeater-u, nekoliko mjeseci prije nego što je umrla.

KLJUČ DO TEOZOFIJE

ZAKLJUČAK

Kada dođe taj dan, kada budem otpuštena od svog zadatka i iz ove tamnice tijela, i vratim se Njemu "radujući se" i donoseći kao svoje "snopove" svoj zapis djela obavljenog "U Njegovo Ime i iz ljubavi prema Čovječanstvu", nadam se da će mi reći, kao što je On rekao mom bratu: "Zadovoljan sam tobom."

DODATAK I

C.W.LEADBEATER U ŽUPI BRAMSHOTT

OD JAMES W. MATLEY-a

Od 1890. do godinu dana prije njegove smrti 1939. sretao sam "Jim Matley-a" kad god bi se njegov brod vraćao u Englesku, a kasnije kada je bio plantažer u Papus-u, kad god smo oboje bili u Australiji u isto vrijeme . Napisao je ovo na moj zahtjev prije nekoliko godina. Posljednji odlomak je iz pisma primljenog od njega nakon smrti biskupa Leadbeatera.

C.W.L. je bio svećenik u župi u Hampshire-u zvanj Bramshott i živio je sa svojom majkom u kućici pod nazivom "Hartford", oko četvrt milje od malog sela Liphook. Rektor župe bio je velečasni W.W. Capes, dvostruki prvi čovjek Oxforda. Njegova supruga, gospođa Capes, bila je tetka C.W.L.. Drugi svećenik je bio gospodin Kidston koji je bio oženjen i živio dalje uz istu cestu.

Samo se nejasno sjećam gospođe Leadbeater. Imala je tako ljupku bijelu kosu i lice koje se instinktivno zagledalo. U župi je bio i čitatelj laik, jedan starac. Kad je umro, došao je još jedan svećenik. Gospođa Leadbeater je umrla prije nego što sam imao posla s C.W.L., a nakon njezine smrti gospodin Cartwright je došao kao svećenik i dijelio kućicu sa C.W.L.. Ne smijem zaboraviti mačka Peter-a, velikog plemenitog tabby-ja (vrsta prugaste mačke, op.prev.) i miljenika C.W.L., kojeg je uvijek držao u svojoj sobi noću i danju. Ostavio ga je kod nas kad je otišao. Ispred kućice bio je veliki hrast, a na njemu bi zimi C.W.L. objesio komade mesa za polu-gladne ptice. Tu je naravno bio i lijep vrt koji je C.W.L. volio.

Nemam pojma o datumu kada je C.W.L. došao u Bramshott, čini mi se da ga se na neodređen način sjećam. Frank, jedan stariji brat od šest godina, bio je prvi s njim, naučio je svirati orgulje i općenito poučavao glazbu i bio u zboru. I ja sam bio dovoljno star kad sam došao tamo, s otprilike 9 godina. Čini mi se da sam prvi put upoznao C.W.L. jedne subote. Bio sam s još dva dječaka, od devet do deset godina, imali smo psa i išli smo, uz pomoć psa, uhvatiti zeca (mislim da je zec bio siguran).

Usput smo sreli C.W.L., odnosno bio je s mojim bratom na malom brežuljku i činilo se da je pucao iz salonskog pištolja u neku metu. Uperio je pištolj prema nama i opalio, a ja sam iz zabave pao. Mislim da je zapravo htio vidjeti da li ću se uznemiriti. Njih dvojica su došli do nas i C.W.L. je želio znati što radimo. Objasnili smo mu, a onda je C.W.L. rekao Franku da misli da je vrijeme da me uzme za ruku i da mi nađe ljepšu zabavu od one o kojoj sam razmišljao. Od tada i na taj način sam bio prihvaćen, i od tada, kad je to bilo moguće, smo nas trojica bili zajedno i postali smo tri brata. Samo su studiji, koji su bili u „Hartford-u“, i slično, ometali naše sastanke. To se sve događalo nakon smrti gospođe Leadbeater.

Slobodne večeri koristile su se za učenje pjesama, sviranje ili kartanje. Subote su služile za duge šetnje do lijepih mjesta u susjedstvu, a ponekad i dalje do Portsmoutha, razgledavajući tamošnje znamenitosti, a i do Londona gdje sam u na svojoj prvoj predstavi u kazalištu s njim gledao "Princezu Idu" u Savoy-u. Guildford je bio omiljeno mjesto, vožnja čamcem rijekom Wey, također Midhurst-om i tamošnjom rijekom. G.A. Henty-jev "Union Jack Field Club" pokrenuo je C.W.L. i nekoliko dječaka koji su mu se pridružili. Mislim da je to bio klub u kojem ste obećali da nećete biti okrutni prema bilo kojem stvorenju i da ćete prijaviti bilo što zanimljivo što se dogodilo stvorenjima oko vas. Bilo kako bilo, mi bismo ponekad s grupom dječaka prošetali šumom i preko Commons-a, skupljajući primjerke iz prirodne povijesti. C.W.L. je naravno bio omiljen među dječacima, činilo se da je upravo s njima išao i imao najviše posla.

C.W.L. je osnovao i Crkveno društvo za dječake. Mislim da smo u njemu obećali da nećemo lagati i da ćemo biti čisti i dobri koliko je to nama moguće. Ako se još koji dječak želio pridružiti morao je biti predložen i poduprijet, a ako je netko imao prigovor da ovaj nije bio iskren ili da je učinio ono što nije ispravno, bio je (da tako kažem) na određeno vrijeme na crnoj listi. Na sastancima, koji su se održavali svakih četrnaest dana, pjevali smo, pričali priče ili čitali, a C.W.L. je donosio osvježenje u obliku kolača, voća i orašastih plodova, pa je, za sve dječake starije od deset godina, postojala velika konkurencija za ulazak u Društvo. Mislim da je to izazvalo određenu ljubomoru, jer su se, naravno, pridruživali samo dečki iz Crkve, a postojala je i velika gomila

neistomišljenika. C.W.L. je pokrenuo i Juvenile Branch of the Church engleskog trezvenog Društva, za dječake i djevojčice, bio je uspješan i veliki mu se broj njih pridružio. Bilo je to u ožujku 1888. i bio sam broj 1 na listi.

Sastanci su bili vrlo privlačni, a otvarali su se molitvom. C.W.L. je na sebi imao bijelu svećeničku odoru, i pjevala se pjesma ili dvije, himne koje su imale svoj smisao i u kojima se uživalo. Nakon što je skinuo odoru zapjevale su se razne pjesme, tko god je mogao solirati i tu sam bio od koristi, jer sam ih imao dobru zalihu, dok su se u napjevima svi drugi pridruživali. Štiva je čitao C.W.L. ili neki od dječaka ili djevojčica, obično uz čaj i neki mali zgodan dar, u obliku knjiga, pristojnih knjiga, a ne od one pobožne vrste koja govori o nemogućim dječacima i djevojčicama. Dječaci su čitali Mayne Reid, Marryat i Kingston, a koje su čitale djevojčice ne znam.

Otprilike u to vrijeme C.W.L. je znao otići na nekoliko spiritualističkih seansi, a jedan Uskrs smo proveli odlazeći na neke u Londonu kod gospodina Husk-a gdje je bio slavni Neodoljivi, i u Eglinton-u. Jedne je večeri odveo Husk-a u "Hartford" na seansu. Mislim da je došao gospodin Crowther kao i nas trojica. Imali smo prilično dobru večer i puno pojava. Astronomija je bila omiljeni hobi C.W.L., a imao je i izvrstan teleskop. Mislim da je imao reflektor od 12". Znam da smo u vrtu proveli mnoštvo ugodnih večeri gledajući zvijezde i mjesec. Jednom se dogodila pomrčina mjeseca, C.W.L. je primijetio neku sjenu prije nego što se dogodila pomrčina i o tome je pisao nekim novinama, i pokazalo se da je to po svoj prilici bila sjena koju bacaju Ande.

U ljeto 1884. nas troje smo zajedno otišli na mjesec dana u Ramsgate i lijepo se proveli posjećujući obližnja mjesta, a otišli smo i u Francusku, koje je bilo moje prvo veliko putovanje morem. Mislim da je C.W.L. bilo loše, ali meni ne, niti ikada. C.W.L. me naučio plivati u Ramsgate-u, ali me jednom umalo utopio, a drugi put spasio. Kupali smo se kad je bila plima i igrali se skokovite žabe. C.W.L. je pokušao skočiti preko moje glave u vodu, ali mu se ruka poskliznula, njegova noga s velikim kupaćim hlačama nalik zvonu skliznula mi je preko glave, i oboje smo pali u vodu prilično duboko. Ne znam što se poslije dogodilo, ali mi je neko vrijeme bilo loše, jer si nisam mogao razjasniti što se dogodilo sve dok nas oboje nisu izvukli. Drugi put u moru (naučio sam plivati nekoliko zaveslaja) i stigao sam do mjesta gdje je bio C.W.L. Zatim sam pokušao otići do plićaka, ali nas je plima oboje povukla, a mene toliko daleko da sam se umalo utopio prije nego što je C.W.L. uspio doći do mene.

Počinjao je razne igre za dječake i bio s njima sve što je mogao biti u kriketu. Nekad smo dosta igrali tenis, i mislim da ga je više volio od kriketa. Otprilike u to vrijeme počeo sam se baviti francuskim jezikom, trigonometrijom i navigacijom, a C.W.L. me u slobodno vrijeme podučavao. Ali zbog sastanaka, zbornskih vježbi i mojih vlastitih satova glazbe i vježbi, nije preostalo baš puno vremena i činilo mi se da smo ga sveg ispunili. Sjećam se da je C.W.L. uglazbio neke riječi pjesme gdje Hemans. Svidjela mi se glazba, ne znam iz kojeg su djela bile riječi, glasile su ovako: "U sjeni piramide, gdje smo sahranili našeg brata." Mislim da moj brat Frank još ima tu glazbu.

Iz drugih izvora znate da je C.W.L. došao do Teozofije preko Spiritualizma. Mislim da je pokušao doći do Majstora preko Eglinton-a, spiritualističkog medija. Nisam sasvim siguran kako je konačno postao teozofom, odnosno kada se pridružio Društvu. U svakom slučaju, odlučio je ponuditi svoje usluge Majstoru, a mislim da je Madam

poslala poruku. Odgovor je stigao na čudan način, pismo je stiglo nekome u Englesku da bi bilo poslano C.W.L., a Majstor je u njemu poslao svoju poruku C. W. L.. Čovjek koji je poslao pismo naravno nije imao pojma što je u pismu.

Mislim da se gotovo istog trena spakirao i otišao. Trebao je biti vatromet 3. studenog za zbor i članove Engleske crkve Temperance. Svi iz oba društva su bili pozvani u Hartford na vatromet, a mislim da je bilo i čaja i kolača. Trenutno nisam siguran je li datum vatrometa bio za taj dan ili je bio pomaknut. Bio je to sjajan prikaz, bili smo zauzeti popravljajući kotače i sličnu pripremu. Imali smo kutiju s vatrometom, sve lijepo posloženo, da se može dijeliti po potrebi, rakete, rimske svijeće i slično. Naravno, bio je mrak, prikaz je počeo oko 20 sati. Nekoliko dječaka smjelo je koristiti petarde i bacati ih. Jedan je, zaboravio sam mu ime, odlučio da jednu ubaci u kutiju s vatrometom. Rezultat je bio jednostavno prekrasan, ali i opasan, jer se sav vatromet ispalio odjednom, rimske svijeće su pucale u publiku, pa čak opasno blizu i rakete, prekrasan prikaz. Svi smo se složili da je to bilo puno bolje od svega dogovorenog. Bilo je to grozničavo vrijeme. Dobro se sjećam tog vatrometa. Nakon prikaza svi su otišli kući.

Nas troje smo se popeli u Bratovu ("Brat" je bila oznaka kojom su opisivali biskupa Leadbeatera i kojom su mu se obraćali nakon što se nastanio u Sydney-u.) sobu spakirati i razvrstati stvari. Frank i ja napustili smo Hartford u ranim satima, Frank je do našeg doma vozio kolica puna posebnih knjiga. Išli smo kraticom preko polja, neravnim putem, bio sam premalen da bih gurao kolica, ali sam nosio stvari. Otišao je 4. studenoga 1884., i samo smo nas troje to znali. Ostali su ljudi ostali u neznanju.

Napisano nakon smrti biskupa Leadbeatera

Njegovi stari momci ga nisu zaboravili, i još uvijek misle na sve što je pokušao učiniti za njih, a siguran sam s ljubavlju. Za mene je on cijelo vrijeme bio Brat, a mislim da to znači sve što može biti. Ako bi bilo moguće, on je za mene bio i više od toga, Brat o kakvom svijet uopće nema pojma. Mislim da mu se ne mogu odužiti za ono što je učinio za mene, samo cijelom svijetu i znam da će mu se to najviše svidjeti.

J. W. MATLEY

plantaža Wanganui, Samarai, Papua.